

Diari Oficial
del
Consell General

Núm. 7/2004 - 41 pàgines
Sessió ordinària del dia 17 de juny del 2004

El dia 17 de juny del 2004, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 28/2004, que és el següent:

Punt Únic: Debat sobre l'acció política i de govern en l'àmbit de les relacions d'Andorra amb les institucions europees i, de manera especial, amb la Unió Europea.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sra. Maïtena Manciet Fouchier
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción

M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Càndid Naudi Mora
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Josep Ribera Ambatlle
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet
M. I. Sr. Óscar Rossell Margalef
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència de la Sra. Olga Areny Sánchez i del Sr. Francesc Casals Pantebre per motius personals.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Enric Pujal Areny, Ministre de Presidència i Turisme; Juli Minoves Triquell, Ministre d'Afers Exteriors; Olga Adellach Coma, Ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mireia Maestre Cortadella, Ministra de Finances; Mònica Codina Tort, Ministra de Salut i Benestar; Josep M. Cabanes Dalmau, Ministre de Justícia i Interior; Xavier Montané Atero, Ministre d'Educació, Cultura, Joventut i Esports, i Miquel Àlvarez Marfany, Ministre d'Economia.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Esteve López Montanya, Secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 10.08h)

El Sr. síndic general:

Bé, doncs, passem directament a l'únic punt de l'ordre del dia amb la intervenció del Sr. cap de Govern per a la presentació del seu discurs.

Teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Moltes gràcies, Sr. síndic.

Molt Il·lustres Senyors, el discurs l'estructuraré amb tres grans àrees com és obvi pel seu enunciat: la Unió Europea, el Consell d'Europa, l'OSCE, i una conclusió.

Pel que fa a la Unió Europea:

L'any vinent, i a Europa en general, l'any vinent celebrarem l'acabament de la Segona Guerra Mundial. Aquesta que va ser una de les darreres mostres a Europa de la capacitat humana de destrucció i va significar la ruïna moral i econòmica de milions de famílies i milions de morts. Sobre aquestes runes de la barbàrie, els nostres pares van voler construir unes bases ideològiques de tolerància, de democràcia i de drets humans adoptant la Declaració Universal dels Drets Humans el 1948 i creant el Consell d'Europa. El Tractat de Roma de 1957 fou el punt de partida de la Comunitat Econòmica Europea dels sis estats fundadors, i va portar a la creació de la Unió Europea que coneixem avui amb vint-i-cinc estats membres.

La història d'Andorra de l'últim mig segle segueix de prop aquests moviments d'integració política i econòmica del continent europeu. Des de la seva creació, Andorra té una frontera comuna amb la Unió Europea.

Entre els anys quaranta i els setanta, Andorra va jugar un paper destacat d'enllaç imprescindible, entre el gran mercat obert de l'Europa comunitària i l'Espanya tancada i autàrquica de la postguerra. El creixement important de la nostra economia, provocat per aquella situació excepcional va esperonar els canvis demogràfics i socials que conformen avui l'Andorra d'aquests dies.

Quan Espanya va entrar a la Comunitat Europea, l'any 1986, la comunitat va adoptar una declaració comuna instant l'establiment d'un nou règim d'intercanvis comercials amb Andorra.

Les bones negociacions portades pel Govern del Sr. Josep Pintat, amb el suport del Consell General, l'any 1989, van permetre la signatura de l'Acord duaner i comercial de 1990 que ha donat i dona excel·lents resultats. Aquell Acord, obtingut en unes condicions institucionals molt més complexes per a

Andorra que les d'ara, va marcar un pas molt important en les relacions econòmiques, per als productes industrials, i va conservar els avantatges que es van saber obtenir amb els productes agrícoles, les franquícies i les restitucions.

La segona meitat de la dècada dels 90 fou el moment de la reflexió per configurar el rol del nostre país fora de les nostres fronteres, i sobretot d'apropament a Europa.

Els meus governs successius han anat fent realitat aquestes reflexions, amb els acords trilaterals amb Espanya i França, el paper al Consell d'Europa, a l'OSCE i amb acords concrets que consoliden l'Acord duaner -com el Protocol veterinari, els règims econòmics duaners, la lliure pràctica o el trànsit comú.

Vàrem començar aquesta legislatura amb varis reptes de política exterior envers la Unió Europea que hem superat amb èxit. De fet, en les darreres eleccions generals tots els partits polítics que hi vam participar, vam optar per un apropament més gran cap a la UE, ampliant l'àmbit de relació que constituïa l'Acord d'unió duanera, si bé segons diferents plantejaments estratègics.

D'altra banda, arribava la voluntat de la Unió Europea de negociar un acord relatiu a la fiscalitat del rendiment de l'estalvi amb Andorra, entre un grup d'altres estats tant diversos com Suïssa, Liechtenstein, Mònaco o San Marino.

És clar que no és fàcil trobar la justa mesura perquè l'apropament aporta punts molt positius per al nostre país, però també esforços necessaris de cooperació en un esperit de bon veïnatge.

Finalment, -com aniré desenvolupant-, el meu Govern, amb el Grup Parlamentari que li dona suport, hem avançat i estem a les portes de concloure el segon gran procés de negociació d'Andorra amb la Unió Europea després de l'acord comercial rubricat l'any 1989 i firmat l'any 90. Aquest segon procés negociador està a punt de donar com a fruits principals quatre acords: un acord de cooperació, ja rubricat el passat mes d'abril passat, un acord sobre fiscalitat de l'estalvi que es rubricarà properament, un acord monetari per produir euros andorrans en vies de negociació amb un mandat recent del Consell de la Unió Europea, i una entesa per equiparar la circulació dels andorrans a les fronteres externes de la Unió Europea amb els ciutadans comunitaris.

A més dels quatre acords mencionats, cal destacar l'obtenció d'una declaració comuna d'intencions, signada per tots els estats membres, que completa l'acord sobre fiscalitat. Estipula que s'obriran consultes entre Andorra i cada estat membre per

definir un camp més ampli de cooperació econòmica, tenint en compte els esforços realitzats per Andorra. En la pràctica ha de desembocar en programes bilaterals de cooperació econòmica per promoure la integració de l'economia andorrana dins l'economia europea i una cooperació bilateral, amb la finalitat de reduir i eliminar les retencions a l'origen aplicades en la prestació de serveis i productes financers andorrans als països membres de la Unió Europea.

El Govern va iniciar doncs, tot just després de rebre el mandat del poble andorrà per una relació més profunda amb la Unió Europea, els contactes amb les autoritats comunitàries per tal de definir l'abast d'aquesta gran segona fase d'acostament a la Unió, així com les modalitats més adequades, jurídiques i pràctiques.

Paral·lelament, les autoritats comunitàries van explorar amb nosaltres la disposició d'Andorra per avançar en una negociació sobre el rendiment de l'estalvi, amb la voluntat d'anar més enllà dels mecanismes institucionals ja existents, els mecanismes d'informació i de relació amb les forces polítiques representades al Consell General, i vam organitzar també amb aquesta finalitat -i amb el concurs de tots vostès-, una sèrie de reunions durant tot el segon semestre del 2001 per trobar mecanismes de concertació que fessin possible una aproximació conjunta a aquests reptes de país. Això no va ser possible, particularment vist l'allunyament de criteris d'anàlisi en matèria de fiscalitat de l'estalvi entre els Lliberals i el Partit Socialdemòcrata. Nosaltres defensàvem i ho hem seguit fent, que no podem ser els primers a comprometre res, ni tampoc els darrers. El Partit Socialdemòcrata deia que ens havíem d'avançar per demostrar la bona voluntat, tot imposant els rendiments de tots els estalvis, no solament els dels no residents, sinó els de tots els ciutadans d'Andorra que en tinguin.

Durant totes les negociacions, el Govern ha anat informant puntualment i periòdicament els grups parlamentaris de l'avançament de les converses.

En el plantejament d'aquest discurs, tindrè l'ocasió d'explicar per què l'acostament a Europa que hem plantejat i que presentem als ciutadans, és el millor que es podia fer en aquest moment, el millor per conservar la nostra manera de ser, i el millor per als nostres ciutadans i el nostre teixit econòmic. A nivell polític també participem en aquest acostament -com he dit- a través d'organismes com el Consell d'Europa i l'OSCE.

Nosaltres defensem un estat modern, socialment avançat, amb una economia sòlida i sostenible, i aquests acords que presentem són els que millor s'adapten avui a això. A més, hem assentat unes

bases de futur per seguir el camí dins d'Europa i cap a Europa.

Aquestes àrees d'acostament són en relació a les quatre llibertats.

Quan ens vam plantejar una major integració amb la Unió Europea, hem de saber tocar de peus a terra. Per molt engrescadora que resulti la idea, a mig termini, d'una Europa unida i forta, cal reconèixer que la Unió Europea és encara molt lluny de l'ideal que molts ciutadans del continent desitgem. El resultat decebedor... molt decebedor de la participació a les urnes europees aquest cap de setmana passat n'és una bona prova i hauria de fer pensar -ja ho deu estar fent- els responsables polítics europeus si els camins cap als objectius comuns són prou ben explicats als ciutadans per tal que els puguin compartir.

Però, què constitueix la Unió Europea avui dia? Bàsicament les quatre llibertats de circulació: de béns, de persones, de serveis i de capital; i la integració en educació, medi ambient, recerca, cultura política regional, infraestructures, comunicació, energia, qüestions socials i salut.

Exceptuant-ne l'adhesió, que seria una acceptació total del cabal comunitari, no hi ha massa opcions d'acords amb la Unió Europea. El Govern va analitzar la qüestió i vam arribar a les conclusions següents: en matèria de circulació de béns, l'Acord d'unió duanera funciona bé i s'ha de mantenir; en matèria de circulació i establiment de persones, cal separar la circulació de l'establiment. La circulació a les fronteres europees està en curs de diàleg amb la Unió. Pel que fa a l'establiment, vam negociar i cloure uns bons acords trilaterals amb Espanya i França, que permeten l'establiment i el treball dels andorrans en aquests països, donant avantatges als espanyols i francesos que resideixen a Andorra, però preservant la clau de la immigració a Andorra, cosa que permet gestionar el creixement demogràfic del nostre país.

Un acord d'establiment de persones amb la Unió Europea només es pot fer amb reciprocitat, cosa que significaria l'establiment lliure dels ciutadans comunitaris a Andorra, malgrat la introducció que es podria fer de clàusules de salvaguarda i períodes transitoris. Els exemples d'altres petits estats que ho han fet, ho han fet així, mostren algunes dificultats -o moltes-, sobretot en allò que concerneix l'exercici de les professions liberals. Per això, volem aprofundir les vies bilaterals amb altres països de la Unió Europea, com ho estem fent amb Portugal, abans d'examinar la negociació d'un acord amb la Unió Europea sobre l'establiment de persones.

En matèria de circulació de serveis: la qüestió de la importància dels intercanvis de serveis és part integral de la nostra estratègia de negociació. Cal, però, entendre que la Unió Europea ja és molt lliberal i oberta en allò que toca la circulació de serveis, i que fer un acord específic sobre aquesta qüestió amb la Unió Europea implicaria sobretot un esforç d'obertura del nostre costat semblant, en l'àrea econòmica, a una adhesió a la Comunitat Europea.

Parlant de lliure circulació de serveis, una de les seves facetes és ben coneguda: és la que correspon al turisme, sobre el qual no insistiré ja que és completament lliure, per al nostre benefici.

Una altra faceta és la dels intercanvis transfronterers, és a dir, les prestacions que poden ser transmeses sense presència física, per exemple per telecomunicacions o per correu. En aquesta àrea, els països membres de la Unió Europea són també molt oberts i liberals. El fet que alguns d'entre ells, com Espanya o França, facin retencions a l'origen sobre aquestes prestacions per part d'empreses andorranes no constitueix tècnicament una barrera a la lliure circulació de serveis, sinó una aplicació dels reglaments fiscals interns.

Cap acord de lliure circulació de serveis amb la Unió Europea no permetria de tractar aquesta qüestió. Només uns acords bilaterals destinats a evitar les dobles imposicions ho podrien fer. Gràcies a la declaració comuna d'intencions que hem obtingut en el marc de l'acord sobre la fiscalitat de l'estalvi -i que comentaré després-, hem aconseguit un primer pas en aquesta direcció ja que els estats membres de la Unió Europea han pres el compromís de tractar aquesta qüestió amb nosaltres, cosa que no havia estat possible fins a la data.

Si Andorra volgués anar més enllà amb la Unió Europea i obtenir una més gran llibertat de circulació de serveis que la que podem obtenir pels compromisos dels estats membres de la Unió Europea amb l'Organització Mundial del Comerç, sempre ho podríem fer, però d'acord amb les regles de l'OMC que els estats membres, és clar, han de respectar i observar, i en el marc d'un acord d'integració que concerniria els serveis, de manera anàloga a l'acord que tenim sobre el comerç dels béns des de 1990.

Cal saber, però, que si anéssim cap a aquesta línia, això implicaria per a Andorra un règim proper a l'adhesió a la Unió Europea també. Hauríem, aleshores, de liberalitzar les condicions d'establiment a Andorra en benefici de les empreses europees, i afavorir la lliure circulació de ciutadans de la Unió Europea.

En matèria de circulació de capitals, finalment: aquesta qüestió tenia molta importància quan es va fundar la Comunitat Europea, ja que en aquella època hi havia moltes barreres al moviment del capital.

Avui dia els capitals financers circulen lliurement entre els estats membres de la Unió Europea i la resta del món. També circulen lliurement entre Andorra i la resta del món. No hi ha, doncs, cap barrera forta en aquesta àrea que calgui aixecar.

En aquest règim, la nostra integració al sistema financer internacional ens dóna, però, responsabilitats envers la comunitat financera internacional en relació amb l'estabilitat del nostre sistema financer. És per això que estem estudiant la nostra adhesió al Fons Monetari Internacional.

Si hi ha alguna barrera en relació a la llibertat de moviment del capital, és la que toca les inversions directes estrangeres a Andorra. Els estats membres de la Unió Europea tenen efectivament un règim de llibertat d'establiment més lliberal que el nostre. Aprofundir la nostra integració internacional en la matèria ens obligaria a revisar el nostre règim en matèria de llibertat d'establiment a Andorra.

Havent analitzat el grau d'integració en les quatre llibertats constitutives de la Unió Europea, i havent conclòs primer, que la situació era satisfactòria en matèria de circulació de béns; que calia procedir a un apropament fiscal amb els estats membres, sobretot els estats veïns, per eliminar les retencions a l'origen en matèria de circulació de serveis per facilitar la prestació transfronterera dels mateixos; que optàvem per una solució comunitària a la circulació de persones en el pas per les fronteres exteriors de la Unió Europea i una solució bilateral amb determinats estats membres per l'establiment de les persones; i quart, que la circulació de capital no posa problemes majors... per al Govern va esdevenir feina prioritària també l'acord general de cooperació per integrar-nos en totes les altres àrees constitutives de la Unió Europea i crear un marc global de cooperació.

L'Acord de cooperació -amb el qual em voldria centrar ara uns moments, l'hem clos recentment amb la Unió Europea. El Govern va avaluar les possibilitats jurídiques que es donaven per aprofundir en la relació amb la Unió Europea de manera pràctica.

D'acords amb la Unió Europea se'n poden fer de molts tipus, però bàsicament hi ha dos models jurídics, depenent de qui té les competències de gestió del tema, per dir-ho de manera fàcil i planera.

D'una banda, hi ha acords de base jurídica comunitària, i d'altra banda hi ha acords de base

jurídica mixta. Els de base comunitària són d'aplicació immediata, ja que concerneixen matèries la competència sobre les quals ha estat plenament transferida pels estats membres de la Unió Europea a les institucions comunitàries.

Els acords de base jurídica mixta concerneixen parcialment temes en els quals encara són competents els estats membres i necessiten una ratificació parlamentària a cada país de la Unió Europea abans de poder-se aplicar, cosa que, en molts casos en retarda molt l'entrada en vigor. L'exemple de San Marino és molt il·lustratiu. L'acord de cooperació d'aquest Estat amb la UE va incloure algunes matèries de base jurídica mixta i va necessitar ratificacions dels parlaments dels aleshores quinze estats membres per poder-se aplicar. Això va tardar deu anys -i ara serien 25 parlaments diferents.

Vista, doncs, la pràctica comunitària en la matèria, vam optar per l'acostament a la Unió Europea de manera progressiva, separant els temes de base jurídica mixta dels que són purament comunitaris. Vam centrar aquesta fase de negociació amb la Unió Europea en tot el cabal comunitari que concerneix els afers importants sobre els quals exerceixen la competència les institucions de la Unió Europea, permetent així que cada acord signat sigui el més eficient possible i es pugui aplicar ràpidament.

El Consell de Ministres de la Unió Europea havia donat un mandat a la meitat dels anys 90 a la Comissió per negociar un acord de cooperació amb Andorra, mandat que no s'havia encara exhaurit.

Amb l'aval de reconeguts experts jurídics i econòmics, el Govern va redactar un document de reflexió que vam fer arribar l'abril del 2002 a la presidència de la Unió Europea. Aquest document de reflexió argumentava metòdicament la necessitat per a Andorra d'obtenir un mandat renovat per part del Consell de la Unió Europea, amb la finalitat de negociar un acord de cooperació dinàmic i evolutiu. L'acord havia de lligar Andorra i la Unió Europea en un seguit de matèries centrals com el medi ambient, la cultura, l'educació, la formació, la joventut, el transport, les infraestructures, la cooperació transfrontera i regional i les qüestions socials i de salut. També s'hi esmentava la voluntat d'Andorra de negociar la possibilitat d'emetre euros andorrans i el desig d'establir un diàleg en matèria de circulació de persones, vista la conclusió en aquell moment recent dels acords trilaterals de circulació i establiment amb Espanya i França.

Estem aproximadament a un terç, Sr. síndic... perdoni...

El Consell de la Unió Europea, reunit a Sevilla el juny d'aquell any 2002, va renovar el mandat per

negociar un acord de cooperació amb Andorra i les converses van començar després de l'estiu amb la reunió de treball del ministre d'Afers Exteriors amb el ministre danès d'Afers Europeus, Bertel Haarder, i la següent visita, al novembre, del ministre Haarder a Andorra. Amb aquest desplaçament al Principat d'un ministre en exercici de la presidència de la Unió Europea s'assolia una fita de diàleg polític amb la Unió que marcarà un moment important en la nostra afirmació nacional en matèria de política exterior. A finals del 2002, es va definir a Atenes, capital de la següent presidència de la Unió Europea, després de la reunió amb el ministre Papandreu, un possible text de base per a la negociació de l'acord de cooperació que es va treballar durant tot l'any 2003, tant amb la Comissió Europea com amb la presidència italiana.

Finalment, hem conclòs l'acord de cooperació amb la Unió Europea amb èxit, mercès a la bona entesa establerta també aquest semestre amb la presidència irlandesa, i una maduració que ha portat molt bons fruits en el contingut de l'Acord, just abans de l'ampliació de la Unió Europea a 25 països, el dia 30 d'abril.

Comptar amb l'ajuda conjunta de França i d'Espanya en les negociacions europees ha estat una de les prioritats del meu Govern, que també s'ha aconseguit, amb un exemple clar el desembre de l'any passat, quan la ministra d'Afers Europeus de França i el secretari d'Estat espanyol per a Europa van adreçar una carta conjunta a la Unió Europea fent-se valedors de les posicions negociadores andorranes.

L'Acord de cooperació obre nous horitzons entre Andorra i la Unió Europea passant d'una fase comercial i duanera a una fase de cooperació, i definint un sistema més ampli d'apropament.

Aquest Acord, com he esmentat abans, és dinàmic i evolutiu i permetrà a Andorra de participar, com a soci, en programes i iniciatives comunitàries. En el seu article primer indica el compromís de la Unió i d'Andorra de cooperar en tots els temes i sobre les bases més àmplies possibles, és a dir que obre la porta cap a una cooperació política forta amb la Unió Europea. En l'article 8 s'indica que es podran ampliar els àmbits de cooperació per consentiment mutu, i en l'article 9 es crea un òrgan essencial, que és el Comitè de Cooperació, que es reunirà quan calgui, sovint si és necessari, amb representació paritària de les dues parts, i que administrarà l'aplicació de l'acord.

Per tant, a partir de l'entrada en vigor de l'Acord de cooperació, s'haurà creat un òrgan conjunt de la Unió Europea i d'Andorra de caràcter permanent

que tindrà com a missió reunir-se quan calgui per analitzar els vincles en tots els temes de cooperació necessaris entre el nostre país i la Unió Europea.

Permetin-me, doncs, que esmenti algunes àrees específiques de l'acord que considerem objectius prioritaris de cooperació per als propers anys.

En l'Acord, Andorra i la Unió Europea hem decidit reforçar la nostra cooperació regional en el marc de les polítiques de cooperació transfrontera, transnacional i interregional de la Comunitat Europea. Això es manifestarà, primer de tot, amb un estudi conjunt del desenvolupament de les regions franceses i espanyoles frontereres amb nosaltres, i alhora d'Andorra, amb la finalitat de promoure una política de l'espai pirinenc, que mercès a aquest acord també es crea, anàloga a la que ja existeix per l'espai alpi.

Aquesta aproximació conjunta que farem amb la Unió Europea, a escala regional, és essencial per a la planificació del nostre entorn, així com els accessos i les comunicacions amb les regions veïnes, i porta la llavor d'una integració territorial sostenible de les zones properes a Andorra amb la nostra realitat, i viceversa.

El segon pas consecutiu el constituirà, tal com preveu de manera explícita el mateix text de l'Acord de cooperació, l'associació amb programes de tipus Interreg i, doncs, amb aportació de fons comunitaris als territoris limítrofs amb Andorra per als projectes que haurem definit en la planificació regional conjunta. Les iniciatives Interreg de la Unió Europea que podrem elaborar en un primer temps amb la UE poden estendre's també a qüestions com l'alimentació, l'agricultura, la cooperació empresarial o l'ajuda en casos de catàstrofes naturals. També ens hem posat d'acord per cooperar en l'àrea de la política de muntanya en línia directa amb la política comunitària, en aquesta matèria, amb la finalitat d'assegurar la continuïtat i la durabilitat de les explotacions agrícoles, el desenvolupament econòmic i la preservació de l'espai natural.

El desenclavament d'Andorra és un punt essencial de l'acord de cooperació, ja que hem establert amb la Unió Europea com a àmbits prioritaris d'actuació els de les xarxes de transports, d'energia i de telecomunicacions. Això és primordial per al futur del nostre Estat, que com a petit país de muntanya, enclavat i amb poca indústria, necessita l'aportació dels visitants turístics i comercials, així com un desenvolupament progressiu dels altres camps de prestació de serveis, per al progrés econòmic. Hem de poder disposar, doncs, d'una xarxa de telecomunicacions amb França i Espanya, i la resta d'Europa, moderna i de gran capacitat, i que s'adapti

constantment a les noves tecnologies. Aquest Acord ens permet també de coordinar-ne l'expansió amb la Unió Europea.

Per continuar el progrés econòmic, ens cal garantir la importació d'energia elèctrica, i aquest Acord podrà ser la base de millores de les xarxes elèctriques que arriben fins a Andorra.

Per als transports, l'Acord ens permet d'abordar conjuntament amb la Unió Europea el transport per carretera, i potenciar l'eix transeuropeu que toca amb Andorra, és a dir l'eix E9, i les nostres connexions amb aquest. Tot el que concerneix els transports i les comunicacions necessita planificació a mitjà i llarg termini, i l'entrada en vigor d'aquest Acord ens permet, amb l'aval comunitari, establir una planificació a tres bandes: Andorra-Unió Europea-països veïns, per fer front a les necessitats de transports que tindrem en els propers anys.

Treballarem també per desenvolupar els transports ferroviaris, que tant per al transport de mercaderies com de persones s'acoblen millor a les necessitats de sostenibilitat de la nostra regió geogràfica. Una línia de tren transeuropea passa pel costat del territori andorrà, la línia Tolosa-Barcelona. Per poder realitzar eventualment un túnel ferroviari del territori andorrà fins a l'Hospitalet que justifiqués la inversió, cal que la línia sigui modernitzada i portada a amplada europea, sobretot en el tram de La Tour de Carol-Barcelona, i també de Tolosa a l'Hospitalet.

Mercès a l'Acord, iniciarem un seguit de contactes amb les autoritats franceses i espanyoles, amb aval comunitari, per definir un projecte a tres bandes de potenciació d'aquesta línia, i doncs d'accés a Andorra. Si ho aconseguíssim, podríem preveure una connexió ferroviària de qualitat per Andorra a dues hores i mitja de les línies futures d'alta velocitat que arribaran a Barcelona des de Madrid, i a menys temps encara de Tolosa, des de París. No és un projecte fàcil, però crec fermament que hem de treballar en aquesta opció al més aviat possible, després de la signatura de l'Acord de cooperació.

Fa pocs mesos vam signar amb Espanya una declaració comuna que recollia els punts essencials del futur acord internacional sobre l'Aeroport d'Andorra-Pirineus. La conclusió d'aquestes negociacions sobre l'accés aeri a Andorra es beneficiarà també d'aquesta nova cooperació en matèria de transports i de política regional amb la Unió Europea.

Dues matèries en les quals hem establert també bases fortes de futur són el medi ambient i el desenvolupament sostenible. Ho hem aconseguit definint un nou esperit de coresponsabilitat en matèria de medi ambient i hem acordat coordinar la

protecció de la natura i de la biodiversitat, el medi ambient i la salut. A petició d'Andorra, la Unió Europea s'ha compromès, mitjançant aquest Acord, a oferir-nos la seva cooperació en aquestes matèries.

De manera particular, i fent-se ressò de la gran solidaritat que hem rebut d'Espanya per a l'eliminació dels residus urbans, l'acord institueix que ambdues parts cooperen en les àrees de transferència i d'eliminació dels residus. També obre les portes a una participació d'Andorra a l'Agència Europea del Medi Ambient. I es creen les bases per a cooperar en programes com el de desenvolupament sostenible en el medi urbà, que serà, amb tota certesa, de gran utilitat per als comuns d'Andorra.

Val a dir que en matèria de medi ambient, hem volgut que l'Acord de cooperació recollís també el compromís d'Andorra de fer els esforços necessaris per adoptar normes mediambientals equivalents a les normes comunitàries en la mesura dels nostres mitjans i sempre que, com és natural, aquestes normes siguin pertinents des del punt de vista de la protecció del medi ambient i del desenvolupament econòmic sostenible del Principat.

El Govern també ha volgut que l'educació sigui un dels eixos de l'acord de cooperació amb la Unió Europea. Per al nostre país, el capital humà i la seva deguda formació és el primer dels nostres recursos. Vam demanar, doncs, que la qüestió de l'educació, que primer la Unió Europea abordava en un annex, fos part integrant de l'articulat de l'Acord. Així hem aconseguit que Andorra pugui tenir accés a participar com a soci en programes d'educació del marc *Sòcrates*, com per exemple els *Comenius* que fomenten l'intercanvi d'estudiants i de professors de l'ensenyament secundari o el *Leonardo* que promou els intercanvis en el marc de la formació professional.

Pel que fa als universitaris, aquest Acord dona un impuls i ens apropa encara més de l'anomenat procés de Bolonya, del qual Andorra és membre des del setembre del 2003, que promou la creació d'un espai universitari europeu, amb una equivalència total dels nivells universitaris. En els propers mesos, un cop entri en vigor l'Acord de cooperació, reunirem el Comitè de Cooperació també per definir totes les modalitats de l'associació d'Andorra als programes d'educació comunitàries que interessin.

La cooperació que hem negociat en els àmbits de la comunicació, la informació i la cultura té com a primer referent l'acceptació per part de la Unió Europea, per primer cop en un acord escrit, de preservar, valoritzar i difondre la llengua catalana. Que ho hàgim aconseguit és cabdal per a la nostra llengua i les cultures que en ella s'hi expressen,

establint un marc de referència no només per a Andorra sinó també per a les altres comunitats de l'Estat espanyol, de França o d'Itàlia -tots estats membres de la Unió Europea-, que comparteixen amb nosaltres la llengua catalana.

La recent proposta del meu Govern d'acollir l'institut Ramon Llull per a la llengua catalana i donar-li tot l'ajut de l'Estat andorrà per al seu desenvolupament s'emmarca bé en els objectius i en l'estratègia de promoció cultural que hem establert en aquest Acord de cooperació.

Definir, a més, la participació en un programa com el programa *Lingua* que forma part del programa *Sòcrates* i que fomenta la diversitat lingüística a Europa i la qualitat de l'ensenyament de les llengües entra en les nostres prioritats. També hem obert les portes, en aquest tractat de cooperació amb la Unió, a la participació d'Andorra a programes equivalents a "Cultura 2000", fomentant la iniciativa d'establir rutes temàtiques culturals, o fins i tot, la possibilitat de postular per assumir una capitalitat europea de la cultura. Aquest Acord esmenta específicament la creació d'una cooperació clara per a la conservació del patrimoni arquitectònic andorrà i pirinenc així com la restauració dels monuments i la preservació del patrimoni conjunt del Pirineu i d'Andorra. També, gràcies a l'Acord, establim en el decurs de l'any vinent programes de recerca transfronterers amb els nostres veïns, en la història, l'art i les llengües.

Hem fet de la qüestió social un altre dels eixos de l'Acord reforçant la coordinació en aquesta matèria amb la Unió Europea, i remarquant la igualtat de condicions de treball per als assalariats tant nacionals com residents legalment establerts en els territoris respectius, com ho contempla ja la nostra legislació.

Amb la ratificació de la Carta social europea revisada que el meu Govern va signar i que s'ha presentat a aquesta cambra, la nostra coordinació social amb Europa assoleix fites importants. Tot i que els estàndards socials varien d'un estat a l'altre de la Unió Europea, hem volgut que el nostre diàleg amb la Unió en aquest àmbit compti amb el suport de l'Acord de cooperació. Pel que fa al treball, hem acordat desenvolupar conjuntament amb la Unió la cooperació entre les administracions i l'intercanvi d'experts, la formació i la cooperació entre les empreses, així com els serveis d'orientació professional, de programació i de promoció del treball a escala local i regional. El programa *Eures* (que és la xarxa europea d'agències d'ocupació) com saben vostès, centrarà també la nostra atenció en aquest àmbit. També hem acordat reforçar amb la Unió Europea la cooperació en qüestió de salut

pública. Establir un contacte constant amb els experts de la Unió Europea en matèria de la salut serà molt beneficiós per al nostre sistema.

Aquests són alguns exemples d'àrees prioritàries en la nostra estratègia d'apropament a Europa.

El contingut de l'Acord de cooperació és concret i fort, dóna el potencial per a un nombre molt gran d'accions conjuntes entre Andorra i la Unió en els propers anys, que donaran beneficis als ciutadans i a l'economia productiva del país.

Hem aconseguit així allò que ens vam proposar i que el poble andorrà, en elegir-nos per governar aquests quatre anys, va refrendar, és a dir, un acostament decidit però progressiu a la Unió Europea, més enllà de l'Acord comercial de 1990, sense renunciar per part d'Andorra a les especificitats econòmiques i a la identitat política.

La fiscalitat dels rendiments de l'estalvi:

Com deia a l'inici, dins d'aquest segon procés negociador, hem conclòs, però encara no rubricat, un acord en matèria de fiscalitat sobre els rendiments de l'estalvi, del qual n'hem informat periòdicament mitjançant documentació de les negociacions a tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

L'Acord preveu unes mesures equivalents a les de la directiva europea, i així crea un marc d'actuació en matèria d'estalvi similar per a tots els països d'Europa, membres o no de la Unió. La negociació d'aquest Acord era una demanda expressa dels països membres de la Unió Europea amb els països tercers, i Andorra va acceptar de posar unes bases sòlides de col·laboració, tot defensant, però, els nostres interessos econòmics.

Durant aquesta negociació necessària, que també han dut a terme Suïssa, San Marino, Liechtenstein, Mònaco, i els estats dependents o associats d'altres estats membres de la Unió Europea, la part andorrana ha maldat per aconseguir un punt d'equilibri entre les demandes i obligacions que això comportava, i unes compensacions en matèria econòmica i fiscal per al nostre país.

L'Acord crea una obligació per part de l'Estat andorrà de retenir a les persones físiques residents en un país comunitari un import sobre els rendiments del seu estalvi del 15% els primers tres anys, del 20% els tres següents, i del 35% a partir del 2011. Del total recaptat per aquest concepte, n'enviarem un 75% als estats membres dels quals aquestes persones són residents, i l'Estat andorrà en conservarà un 25%. Amb aquest sistema, també s'instaura un mínim intercanvi d'informació, sempre mitjançant la justícia andorrana, quan existeixi un frau fiscal que

es refereixi a aquesta retenció i que hi hagi falsificació de documentació o estafa. Aquest sistema, igual que el suís, preserva el secret bancari andorrà, perquè no hi ha ni hi haurà divulgació de les persones que inverteixen els seus estalvis al Principat.

En aquest apartat, ens sembla important destacar la nostra opció política de gravar només els rendiments de l'estalvi dels no residents a Andorra, i no tots els ciutadans d'Andorra. La nostra opció política ha generalitzat la imposició indirecta -el futur IVA-, com a font principal d'ingressos de l'Estat, amb una àmplia capacitat de recaptació i un tipus impositiu baix. Es tracta d'un impost just d'acord amb la Constitució, perquè grava el consum, i per tant la capacitat econòmica de les persones. Nosaltres no vam optar per un impost directe sobre els rendiments de les persones físiques al nostre programa electoral, i no volíem *aprofitar* una cooperació amb Europa, per generalitzar-ho a tots els ciutadans del país. Si aquesta hagués estat la nostra voluntat, l'hauríem proposat al nostre programa.

D'altra banda, en l'actualitat les rendes del capital són negatives atès que el tipus d'interès creditors són inferiors a la inflació i no volem penalitzar a casa nostra l'estalvi de les persones físiques, ara menys que mai. A més, tècnicament, no s'està implantant un nou impost a Andorra, sinó que es tracta d'una col·laboració amb Europa que es tradueix en una obligació de fer determinades coses.

A banda d'això, Andorra ha negociat, junt amb aquest Acord, una declaració comuna d'intencions, signada per cadascun dels estats membres de la Unió Europea i la mateixa comunitat. En primer lloc, els països membres de la Unió Europea es comprometen a seguir les negociacions amb altres centres financers de tot el món perquè les regles del joc siguin les mateixes per a tothom. A més, Andorra ha aconseguit que s'estableixin converses bilaterals per trobar programes de cooperació econòmica amb l'objectiu de promoure la integració de l'economia andorrana en l'economia europea.

Aquests programes poden ser la base per l'externalització i futura internacionalització de l'economia andorrana. I finalment, s'hi estableix també, la bona predisposició per definir les bases d'una cooperació bilateral en matèria fiscal, que permeti que les empreses andorranes, quan s'obren mercat cap a l'exterior no es vegin perjudicades per les retencions a l'origen actuals. Haver obtingut aquesta declaració, signada per tots els estats membres de la Unió Europea, és essencial per al desenvolupament futur de la nostra economia, i era el primer pas necessari, com he esmentat abans, per

a qualsevol desig d'aconseguir ser competitius en matèria d'exportació de serveis.

L'euro:

En matèria econòmica, també hem assentat les bases de la negociació monetària amb la comunitat. D'aquesta manera, hem establert de forma més concreta i visible la nostra pertinença a l'espai euro. Aquest és un acord important per a la història d'Andorra, atès que serà la primera vegada que Andorra tindrà una moneda oficial i serà la moneda única europea. Aquest fet també atorgarà un reconeixement a l'economia andorrana i una difusió a escala internacional de la imatge d'Andorra. Andorra ha obtingut el mandat de la Unió Europea perquè s'iniciïn les negociacions sobre un acord monetari que ha de permetre l'oficialització de l'euro al Principat d'Andorra, l'encunyació de monedes amb una cara nacional andorrana, i la difusió de monedes de col·lecció andorranes en euros.

La lliure circulació en territori europeu:

Com a quart eix de la nostra política europea d'aquesta legislatura hem encetat un diàleg amb la Unió Europea per resoldre les dificultats de circulació que existeixen encara per als andorrans en el territori europeu. Hem demanat a la Unió Europea i als seus estats membres que equiparin els andorrans als ciutadans europeus a l'hora de creuar les fronteres exteriors de la Unió Europea i, malgrat que tècnicament és una qüestió complexa, vista la diferència que hi ha entre els estats europeus membres de Schengen i els que no ho són, confiem que podrem arribar a solucions satisfactòries en un termini raonable.

La Constitució Europea:

Amb Europa, no només ens lliguen interessos comercials i econòmics. També ens uneixen un destí compartit i uns valors basats en la defensa i la promoció dels drets humans i de la democràcia. Andorra no podia romandre aliena a la redacció del projecte de Constitució Europea, al marge del que acabi passant amb aquest text, que avui i demà mateix és objecte de debat al si de la Unió Europea.

Així, a Jaca, el juliol de l'any passat, el ministre d'Afers Exteriors, recollint el desig del Govern, va cooperar amb altres participants a les Jornades europees que se celebren cada any en aquella ciutat dels Pirineus centrals, per preparar un projecte d'addenda a la Constitució Europea específica per als estats de petita dimensió territorial. Aquesta possibilitat d'afegir es va parlar amb el ministre italià Frattini, president del Consell de la Unió Europea, llavors, i al setembre, jo mateix i el ministre la vàrem discutir amb els nostres homòlegs de Liechtenstein,

Mònaco i San Marino a Nova York, durant l'Assemblea General de les Nacions Unides.

En va sorgir un text final que diu el següent: "*La Unió Europea tindrà en compte la situació particular dels estats de petita dimensió territorial que mantenen amb ella relacions específiques de proximitat*". Cadascun dels petits estats, després de la reunió de Nova York, vàrem fer els contactes necessaris amb els estats membres de la UE que ens eren més pròxims, i vàrem tenir la satisfacció d'obtenir la inclusió d'un annex, amb el número 38, que inclou el text citat en relació amb la interpretació de l'article 56 de la possible futura Constitució europea. Així, quan s'adopti aquest text constitucional, els petits estats que no som membres de la Unió Europea disposarem, gràcies a una iniciativa andorrana, d'una base jurídica per negociar acords que permetin el respecte de les particularitats a l'hora d'aplicar el cabal comunitari, sense que això creï precedents per a altres estats més grans.

Aquesta és una fita essencial de cara al futur apropament del nostre país en les altres llibertats -persones i serveis- perquè avui tenim dificultats de reciprocitat, precisament.

Les relacions amb els Estats membres de la Unió Europea:

En la nostra relació amb Europa hem volgut -com ha fet sempre Andorra- obtenir el recolzament i el suport dels dos estats veïns. Hem mantingut amb els seus representants polítics i diplomàtics un contacte constant que ha permès, entre altres, una posició conjunta inequívoca de suport, expressada fins i tot per escrit, dels ministres i secretaris d'estat respectius a les més altes instàncies comunitàries. Les converses amb el nou ministre d'Afers Exteriors d'Espanya i amb la nova ministra d'Afers Europeus de França han assegurat la continuïtat d'aquesta política d'ajut conjunt a Andorra en les seves negociacions. També hem treballat, com mai fins ara, per obtenir una col·laboració activa de les successives presidències de la Unió Europea.

La Unió ara té vint-i-cinc estats membres. Això significa que Andorra compta amb deu nous veïns amb els quals cal crear i desenvolupar una relació. Els més petits d'aquests deu estats membres han centrat, de moment, la nostra atenció. Amb Malta hem negociat i signat un acord d'amistat que preveu la informació regular de les dues bandes i que ens permetrà conèixer de primera mà el procés d'integració a la Unió Europea d'un Estat més petit que Andorra en territori, tot i que compta amb una població bastant més gran. Amb Xipre, enguany intercanviem visites de treball per conèixer millor les realitats respectives. Aquest coneixement dels petits

estats membres de la Unió Europea ens ha de servir per contrastar les nostres experiències de desenvolupament econòmic i de relació amb la Unió de manera comparativa i treure'n conclusions que poden ser molt útils de cara a futurs plantejaments.

La segona gran àrea és el Consell d'Europa:

Els ja deu anys d'activa pertinença al Consell d'Europa, l'organització internacional de les democràcies i dels drets humans de la "gran Europa", marquen un dels eixos fonamentals de l'activitat europea d'Andorra.

En el Comitè de Ministres, en les Conferències Europees de Ministres Especialitzats, en l'Assemblea Parlamentària, en el Congrés de Poders Locals i Regionals, les posicions del nostre país sempre s'han mantingut amb fermesa, tal i com correspon a la nostra obligació i al nostre interès com a europeus.

Efectivament, junt amb les privilegiades relacions de veïnatge amb Espanya i França, com també amb la Unió Europea, per a Andorra esdevé una obligació i alhora un dret ineludible la contribució a la dimensió paneuropea, des de la perspectiva constructiva que ens marca la nostra Constitució.

La "gran Europa" és un marc voluntari de cooperació internacional fructífera, més important del que pot semblar si tenim en compte els seus mitjans materials. El desè aniversari de l'adhesió d'Andorra al Consell d'Europa ha coincidit amb la visita del seu secretari general, el Sr. Walter Schwimmer, durant la qual el Govern li va transmetre el suport d'Andorra a la celebració d'una Tercera Cimera de caps d'Estat i de Govern l'any 2005, que necessita, tanmateix, tenir un contingut substancial sobre el qual treballarem.

No podem oblidar que la gran base de l'organització paneuropea està cimentada en principis fonamentals: l'Estat de dret, la democràcia, els drets humans, i també el respecte a la diversitat cultural.

Hem volgut que Andorra assoleixi progressivament els objectius en matèria social del Consell d'Europa, voluntat que serà posada de manifest en breu, com he expressat anteriorment, amb la ratificació de la Carta social europea revisada, per cert molt abans que molts altres estats europeus.

Andorra ha cooperat d'altra banda en la lluita europea contra el terrorisme, contra la corrupció i el blanqueig de productes del crim; ha signat el Conveni europeu de cooperació judicial en matèria penal, i el Govern està realitzant els passos necessaris per subscriure l'important Protocol núm. 14 del Conveni de Roma per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals: el Govern

considera que és essencial aconseguir un funcionament òptim del Tribunal Europeu de Drets Humans, si bé sense vulnerar l'èxit històric del recurs individual europeu.

Andorra forma part des de l'inici del Comitè Moneyval del Consell d'Europa especialitzat a millorar els sistemes de prevenció en matèria de blanqueig mitjançant revisions mútues dels països. Durant els darrers anys, el nostre país ha millorat el seu sistema de prevenció i ha incorporat, per llei, abans fins i tot que molts països europeus, la normativa europea del 2001. També es va crear, i això entra de ple dins la cooperació econòmica, la Unitat de Prevenció del Blanqueig, que avui ja ha signat amb molts països protocols d'intercanvi d'informació. El nostre és un sistema compatible amb els dels països més seriosos en matèria de prevenció i lluita contra el blanqueig de capitals producte del crim i contra el finançament del terrorisme, i així ha estat avalat per aquest mateix Comitè, pel Grup d'Acció Financera (GAFI) i pel Fons Monetari Internacional.

El Consell d'Europa -que pràcticament encara dobla en nombre d'estats membres a la Unió Europea ampliada- és un element imprescindible de l'estructura institucional del continent europeu pel segle XXI i dels que vindran.

La seva dimensió geogràfica i geopolítica, la seva aposta no igualada a favor de la protecció internacional dels drets humans i a favor de la qualitat de vida, la seva vocació cultural i la seva preocupació pel medi ambient, la cooperació jurídica internacional i el crucial paper que el dret hi té -recordem la Comissió de Venècia-, fan el Consell d'Europa mereixedor del nostre reconeixement i de l'activa participació nostra.

L'altra àrea és l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació Europea (OSCE):

El Principat d'Andorra n'és membre des de l'any 1996.

Tanmateix, la nostra presència a l'OSCE ha esdevingut especialment rellevant durant els primers mesos d'aquest any 2004, en què Andorra ha assumit, d'acord amb l'ordre establert per l'organització, la presidència d'una de les institucions centrals que conforma aquesta organització. És el Fòrum de Seguretat per a la Cooperació (FSC) i s'encarrega dels assumptes de caire políticomilitar. Si bé la presidència andorrana ha tingut lloc durant tres mesos, des del gener fins al març, actualment encara formem part de la Troica de direcció.

El Principat d'Andorra ha estat el primer país membre sense exèrcit que ha assumit aquesta presidència.

En el seu discurs d'obertura de la presidència andorrana de l'FSC, el ministre d'Afers Exteriors va fixar uns objectius a curt, mitjà i llarg termini, alguns dels quals ja s'han complert, mentre que els altres ja estan iniciats i avancen d'acord amb els terminis establerts. Cal esmentar, per exemple, la necessitat de continuar incrementant el control d'armes, el desarmament i les mesures de seguretat i confiança.

D'altra banda, hem organitzat un seminari per la millora de la informació i la decisió sobre els certificats de fi d'utilització, en relació amb les armes petites i lleugeres. També es va plantejar l'assistència a Bielorrússia i a Ucraïna pel que fa a la destrucció d'armes, com també la necessitat de reforçar la coordinació entre els diversos òrgans de l'OSCE. Es tracta només d'uns quants exemples de les tasques previstes i dutes a terme durant la presidència andorrana.

Durant la reunió anual d'avaluació a l'OSCE, la nostra intervenció va tractar de la simplificació de l'intercanvi d'informació per als països que no tenen exèrcit. D'aquesta manera, ampliàvem la perspectiva d'aquests debats cap a àmbits que, si bé no semblen tenir un interès prioritari per a les potències militars, sí que interessaven particularment els molts petits estats membres de l'organització. També es va dur a terme una reunió amb el Comitè contra el Terrorisme del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, durant el qual vàrem fer una exposició sobre els sistemes de defensa portables. També vam participar, a invitació del president de l'Assemblea Parlamentària de l'OSCE, en la trobada d'hivern d'aquest organisme.

En tot cas, i tenint en compte l'opinió formulada pels altres estats membres de l'organització, considerem la presidència andorrana de l'FSC com un pas important per a la nostra projecció exterior. Hem liderat els treballs d'aquest fòrum i hem contribuït a refermar el principi segons el qual els països grans i els petits estan revestits de la mateixa sobirania de dret en el marc de la comunitat internacional. En finalitzar la presidència andorrana a petició del fòrum, vam dirigir una carta al secretari general de les Nacions Unides en què s'explicaven les tasques realitzades i els avenços efectuats durant aquest període.

A tall de conclusió:

A l'hora de cloure la meua intervenció d'avui vull reafirmar el meu convenciment i el de tot el meu Govern que la política exterior d'Andorra a Europa

ha estat, durant aquesta legislatura, la més adaptada a les necessitats reals d'Andorra i al manteniment de la nostra prosperitat.

D'una banda, hem sabut afrontar unes negociacions sobre fiscalitat de l'estalvi que no ens han estat gens fàcils, però que han culminat amb la salvaguarda del nostre sistema financer, preservant el secret bancari, tot establint una col·laboració positiva amb Europa que els mateixos estats membres de la Unió Europea han reconegut en la declaració comuna.

En aquesta negociació, com s'esmenta en els textos, hem preparat les bases per a una negociació bilateral amb els estats veïns que preveu examinar la reducció o eliminació de les retencions a l'origen sobre les prestacions de serveis andorrans.

Hem volgut fer, en el decurs d'aquest debat, una anàlisi clara del que constitueix la Unió Europea avui dia -és a dir, les quatre llibertats de circulació de béns, persones, serveis i capitals-, així com tots els altres temes que ja hem cobert en l'Acord de cooperació. I he explicat quina ha estat la nostra estratègia en cada un dels punts d'integració. En circulació de béns, mantenir l'Acord d'unió duanera de 1990. En circulació i establiment de persones, separar l'establiment, que ja s'ha negociat amb Espanya i França en els trilaterals, de la circulació pròpiament dita que estem tractant en aquest moment amb la Unió Europea. En circulació de capitals, mantenir l'estatut actual, i en circulació de serveis, vist que l'únic impediment a una major progressió dels serveis transfronterers d'Andorra envers l'exterior és la qüestió fiscal, crear les bases per a una negociació bilateral amb Espanya i França per reduir les retencions a l'origen.

Hem optat per tractar cada tema sencer en la seva especificitat, fent un acord de cooperació de gran contingut i d'aplicació ràpida amb la creació d'un Comitè de Cooperació permanent entre Andorra i la Unió Europea. Aquest tractarà de forma prioritària de la política regional; les xarxes de transports, telecomunicacions, i energia; les qüestions socials i de salut; el medi ambient; la comunicació i la cultura; l'educació la formació professional i la joventut.

Voler fer un acord d'associació -també n'havíem parlat- representaria voler-ho fer tot junt i tot de cop, però això seria contraproductiu per Andorra, ja que ens hauria retardat molt anys l'aplicació de qualsevol dels temes acordats. La nostra estratègia negociadora va donant fruits un darrere l'altre, sense condicionar la conclusió d'uns temes a l'acord més difícil en altres, i permet una progressió constant però assumible per la nostra economia i els nostres ciutadans en l'Europa comunitària. Un petit estat

com el nostre, amb una economia molt centrada en pocs sectors, necessita progressió, no immersió, i necessita sobretot que les decisions de política exterior no la posin en perill.

Tenim una política europea global sobre les quatre llibertats i totes les polítiques comunitàries que hem inclòs en l'acord de cooperació, i en l'Acord de fiscalitat. El Govern també ha fomentat la capacitat negociadora d'Andorra remarcant l'especificitat de les solucions que s'han de trobar en les nostres negociacions obtenint un annex a la possible futura Constitució europea, acceptat aquest annex per tots els estats membres.

Tota aquesta política d'integració té una finalitat última, un ideal de pau, democràcia, drets humans prosperitat i seguretat, que defensem i compartim dins del Consell d'Europa i a l'OSCE.

Andorra, com els altres petits estats que encara no són membres de la Unió Europea, comparteix aquest ideal, i el meu Govern, en la línia marcada fins ara, continuarà el seu treball constant per arribar-hi.

Perquè, en resum, tenim molt bones relacions amb la Unió Europea i, de manera molt especial i destacada, amb els dos grans estats veïns, tal com els fets i els resultats demostren.

I això al llarg de prop de deu anys, amb tot un seguit de canvis de majories parlamentàries i de governs a França i a Espanya. Hem fet i seguirem fent una política d'Estat, encaminada al major benestar de tots els ciutadans d'Andorra: de la majoria que són nacionals de la Comunitat Europea, i dels andorrans i els altres residents que no som comunitaris.

Hem procurat i procurem deixar de banda les orientacions polítiques dels nostres interlocutors, tal com ha de ser, i com que hem sabut establir i mantenir un clima de confiança mútua, hem arribat i arribem a resoldre qüestions de cabal importància per al present i el futur d'Andorra, tot respectant els nostres veïns i participant en projectes comuns cada vegada més compartits i més útils per a Andorra i també per a les comarques del nostre entorn immediat.

Gràcies a això ens podem marcar les fites de futur que ens semblin més ambicioses per al nostre país. Tenim una pauta per desenvolupar l'aplicació de l'Acord de cooperació, de la declaració conjunta, del mandat euro, i per cloure la negociació sobre el passatge de fronteres.

Mentrestant la gran Europa, -aquella admirable i respectada vella Europa que diuen alguns-, la vella Europa de les llibertats i dels drets de la persona, haurà seguit avançant per ser quelcom més que un gran mercat obert.

Andorra hi estarà cada vegada més estretament lligada, tal com ja hi està ara, per poder seguir el creixement en tots els àmbits, però essencialment en el del benestar compartit.

Moltes gràcies per la seva atenció.

Gràcies, Senyor síndic.

El Sr. síndic general:

Bé, doncs, acabada la intervenció del Sr. cap de Govern se suspèn la sessió fins demà dia 18 de juny a les 10 del matí moment en què es procedirà al debat amb la intervenció dels grups parlamentaris.

Se suspèn la sessió.

(Són les 11.15h)

(El dia 18 de juny, a les 10.05h es reprèn la sessió)

(S'incorpora a la reunió el Sr. Francesc Casals Pantebre)

El Sr. síndic general:

Es reprèn la sessió i s'inicia el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris.

Té la paraula pel Grup Mixt... Intervindran el Sr. Patrick García i el Sr. Jordi Mas.

Sr. Patrick García teniu la paraula.

El Sr. Patrick García:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Aquest any, Sr. Forné, m'ha sorprès encara més que l'any passat i que fa dos anys. Em pensava que ja ho havia vist tot amb vostè, però no, ahir, va aconseguir superar-se novament, he de reconèixer, que ho fa molt bé, que s'explica amb una facilitat i tranquil·litat, que molts de nosaltres voldríem; un dia d'aquests m'hauria de presentar els seus assessors. Cal també elogiar al seu Ministre d'Exteriors que li ha deixat un discurs molt ben preparat. Però tot això no és suficient... doncs a mi com a molts altres ciutadans d'aquest país ens molesta que ens prengui el pèl, dit en termes col·loquials.

Ahir, Sr. Forné, va donar la impressió que vostè intervenia al Consell per voluntat pròpia, quan la realitat és ben distinta: set consellers, sis del Partit Socialdemòcrata, i jo mateix, de Renovació Democràtica, Reglament en mà, vàrem haver de sol·licitar la seva intervenció, que pretenia ajornar fins a la tardor amb una finalitat purament electoralista.

Vostè, coneixedor de les tradicions del país, sap que el debat d'orientació política sempre s'ha realitzat

durant el mes de juny, i el pretès canvi de data esdevé un clar menyspreu a la institució del Consell General, prou desvirtuat en aquesta legislatura.

Des de Renovació Democràtica, aquest any havíem preparat un discurs d'orientació política en el qual volíem ensenyar als electors quin model de país pretenem per nosaltres i per a les generacions futures, dret aquest que se'ns volia anular, amb el retardament del propi debat, i que de fet hem hagut de suspendre, doncs la resposta al seu discurs i el poc temps que disposem per a les nostres exposicions, m'impossibiliten a entrar en aquelles qüestions que tant i tant preocupen als ciutadans, les quals no han estat ateses pel Partit Lliberal en els seus deu anys de mandat.

Parlem d'Europa: de les relacions d'Andorra amb Europa, no en parlem gaire, per cert, no tot són crítiques de veritat. Vull agrair el recordatori històric de la Unió Europea, de la feina feta per la Unió Europea, molt pedagògic, i de la del Govern Forné? On està?

Parlem del 2001, que jo recordi hi sou des del novembre del 1994.

Parlem de la negociació de la fiscalitat dels rendiments de l'estalvi com una gran victòria, porteu deu anys fent el mateix error sobre aquest tema, deu anys sense beneficis per al nostre país, no expliqueu per què feu durar un sistema obsolet, i en benefici de qui? De l'estat? No! De l'interès general? Tampoc! Com sempre!

Parlem de produir euros andorrans com un gran avenç a Europa, folklòric: cert; numismàtic també; important: relatiu.

Els andorrans ens interessa molt Europa, però volem saber quins beneficis aporta a Andorra tot el que heu enumerat, perquè des de Renovació Democràtica ens preocupa Andorra, tota Andorra, tots els andorrans, i no una certa Andorra que alguns sembla que vulguin perpetuar i que hagin oblidat que la nostra Constitució ens ha fet a tots iguals davant la Llei.

Us en recordeu? Tenim una Constitució moderna, democràtica. S'ho ha fet valer? No, quan parla vostè de la constitució europea, i que gràcies a vostès la Unió Europea tindrà en compte la situació particular dels estats de petita dimensió territorial que mantenen amb ella relacions específiques de proximitat. Només faltaria Sr. Forné, que la Unió Europea ho tingués en compte per això.

I amb tot el que heu enumerat digueu que serà bo per la nostra economia productiva (IVA, ISI), que tots aquests acords seran bons per a nosaltres, que l'acord descafeïnat de la Carta Social Europea serà

bo. La coneixeu l'economia productiva del país, Sr. Forné?

Parlem d'Europa sense vincular-la amb la vostra política nacional, perquè les vostres relacions amb Europa han estat igual de caòtiques que la vostra política nacional.

Estic content Sr. Forné, i no és res de personal, insisteixo, no és res de personal. Però el fet que no pugui presentar-se als pròxims comicis, i la seva manca de coherència i actuació política obre una nova via al país, en la qual els andorrans tornaran a treballar per Andorra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

També pel Grup Mixt té la paraula el Sr. Jordi Mas.

El Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, avui celebrem un debat sobre les relacions d'Andorra amb la Unió Europea, i més concretament amb la Unió Europea, millor dit, i és amb Europa que segons el nostre criteri, aquest debat, s'hagués hagut de celebrar, en tot cas, l'any 2001, és a dir, a l'inici d'aquesta legislatura.

En efecte, entenem que el futur d'Andorra està íntimament lligat amb el futur de la Unió Europea i, per tant, el nostre país no pot quedar al marge del que està succeint a Europa. És més, ha d'anar evolucionant al mateix ritme procurant estar sempre alerta de qualsevol moviment o acció que pugui influir d'alguna manera en el futur del nostre país.

Avui la Unió Europea ja la formen 25 països membres, és a dir 10 més, des que a l'inici d'aquesta legislatura, el març del 2001, n'hi havia 15. N'hi ha altres 2 que estan a l'espera d'entrar-hi ja el 2007.

La Unió Europea ha signat, també, acords bilaterals amb altres, amb països tercers ha signat altres acords. Ha encetat negociacions sobre la fiscalitat de l'estalvi, que coneixem prou bé, amb els països membres i amb els països tercers, entre els quals nosaltres, per donar compliment als acords adoptats pel Consell europeu de Feira de Portugal, el mes de juny del 2000.

Tot plegat, per dir, que la Unió Europea és una màquina que camina inexorablement i que va avançant a passos agegantats, encara que no ens ho sembli.

Entre tant, Andorra en aquests darrers nou anys de Govern Liberal no ha fet ni un sol pas que ens portés

més enllà de l'acord signat amb la Comunitat el juliol del 2000.

En el discurs d'investidura que vaig pronunciar en aquesta Cambra el passat dia 6 o 7 de març del 2001 deia textualment que: "Davant dels reptes importants que hem d'afrontar els propers anys, propugnem el consens en temes d'estat, on està en joc el futur d'Andorra com a país sobirà i com a comunitat diferenciada, aquests temes són, i entre altres deia: les relacions amb Europa."

No solament enteníem i entenem que cal un consens en temes d'estat, com és el cas de les relacions amb la Unió Europea, sinó que manifestàvem una posició més concreta dient que: "Andorra ha d'adoptar un marc de relacions amb la UE basat en la dinàmica de la negociació d'acords parcials, com per exemple sobre la prestació de serveis. Aquesta ha de ser la gran prioritat de la present legislatura. Per això, proposem que es creï una comissió adhoc que compti amb l'assessorament tècnic d'un nombre restringit d'especialistes amb experiència amb temes relacionats amb la Unió Europea i de nacionalitat i origen polític divers a fi de possibilitar el consens en aquest àmbit basat en un intercanvi fluid i responsable de la informació entre Govern i el Consell."

Era i és evident que cal una comissió que analitzi i defineixi les diferents propostes i reflexions que hi pugui haver amb la finalitat d'anar determinant de manera clara quines son les condicions que més interessin al nostre país tant des del punt de vista econòmic com social.

Alertava igualment de l'ampliació de la Unió Europea prevista per aquest mateix any, i que he fet referència anteriorment, també aquest era un extrem a tenir en compte en aquell moment.

Tots aquests avenços en la construcció europea, feien necessari que Andorra encarés la negociació amb la Unió Europea d'un nou marc, ambicions i ampli, que li assegurés el seu lloc en l'Europa moderna.

Per últim feia una referència clara al que consideràvem important i que era crear un lligam especial amb els nostres homòlegs, els petits estats de la Unió Europea, i deia el següent: "No voldria acabar aquest apartat sobre les relacions internacionals sense proposar que, davant dels reptes que esperen a Andorra, s'estudiï l'oportunitat de crear una associació dels petits països europeus, tal com Mònaco, San Marino, amb els quals ja tenim relacions seguides. Certament, la problemàtica de cada país no és la mateixa, però crec que aquesta associació podria tenir un cert interès en el moment

de tractar temes d'interès comú, tal com el posicionament enfront de la Unió Europea..."

Però la realitat ha estat molt diferent del que en aquella sessió vaig expressar; i ho vaig fer amb la plena convicció que era el que Andorra necessitava per encarar el seu futur amb garanties.

L'acceptació del consens per part de tothom, ens va portar a iniciar les reunions per un pacte d'estat en l'àmbit de les relacions econòmiques i socials amb Europa, on hi havia la representació de tots els grups de la Cambra amb la finalitat d'assolir aquest consens, que tant havíem demanat, sobre quines havien de ser les relacions amb la Unió Europea.

En les diverses reunions que van tenir lloc, es van demanar els diferents plantejaments o posicions que els grups parlamentaris tenien o pensaven que Andorra havia de tenir o bé hauria de plantejar a Brussel·les. Va ser molt difícil a l'inici que el Grup Liberal i el Grup Socialdemòcrata presentessin el seu projecte o la seva posició. En canvi, el nostre grup va aportar almenys tres documents de reflexió a la taula negociadora, amb la intenció de fomentar el debat dels plantejaments a nivell més detallat per poder iniciar un treball que culminaria amb la proposta de negociació.

El 23 d'octubre del 2001 el Grup Demòcrata va aportar el seu primer document de reflexions sobre les relacions d'Andorra amb la Unió Europea.

El dia 6 de novembre del 2001 vam aportar una segona nota amb les reflexions, que constava d'una primera part sobre les relacions amb la Unió Europea i una segona sobre la fiscalitat de l'estalvi.

El dia 6 de desembre del 2001 vam aportar a la taula negociadora un altre document amb el títol de proposta del Grup Parlamentari Demòcrata en política exterior, que expressava les consideracions que concretaven la proposta que el nostre grup entenia millor, amb l'evidència que calia estudiar totes i cada una de les propostes a través d'una comissió de tècnics i amb els assessoraments necessaris per arribar a determinar els avantatges i perills de les mateixes.

El Grup Socialdemòcrata va expressar la seva posició que calia negociar un acord d'associació, i el Grup Liberal i el Govern parlaven en aquell moment únicament de comunitarització del trilateral.

El problema d'una manca de definició i entesa al respecte del que s'havia de fer, tant en l'acord amb la Unió Europea com en la fiscalitat de l'estalvi, sobretot, va propiciar que el Grup Socialdemòcrata abandonés la taula negociadora. El Grup Demòcrata, però, va continuar treballant amb el Grup Liberal amb l'esperança de reconduir el consens trencat.

Tot just es van celebrar dos reunions, quan de sobte va sorgir el famós *non paper* del Govern, amb una premura inusitada per encetar les negociacions sota la presidència espanyola.

Un paper que només coneixia el Govern i que va trencar per la via del fet la taula negociadora, mostrant clarament no voler cap pacte al respecte.

Decepcionats enormement per aquest fet, vam arribar a la conclusió que existia veritablement la falta de voluntat d'arribar a un pacte d'Estat, i el que és més greu, l'absència d'un projecte per Europa del Govern Liberal, tal com hem pogut valorar a la vista del document anomenat Acord de cooperació amb la Unió Europea, i que ja ha signat el Govern.

Dèiem que el Govern no té un projecte perquè l'acord de cooperació és únicament un document de mínims, que fixa la voluntat de les parts a cercar els medis de cooperar en els àmbits establerts en l'acord que són el medi ambient, la comunicació, informació i cultura; l'educació, formació professional, joventut; qüestions socials i salut; transport; política regional i deixa la porta oberta a futures negociacions, és cert, però que en realitat no aporta cap solució a les necessitats econòmiques i socials que Andorra precisa per encarar el seu futur amb les garanties necessàries.

Aportant unes consideracions suplementàries al citat acord de cooperació podem dir que a més d'un acord de mínims, ja que el seu camp d'acció no és massa ampli, els efectes del mateix no es poden veure si no és a més llarg termini, quan es tingui coneixement dels continguts dels protocols o altres mesures que desenvolupin l'acord general, aquest acord marc.

Si comparem les propostes de les reflexions aportades pel nostre grup a la taula negociadora podem veure que, les nostres propostes o les que nosaltres enteníem com essencials en el desenvolupament de la nostra economia no s'han recollit en aquest acord.

En la nostra proposta, i o recordo, dèiem que l'acord de 1990, és un acord favorable als interessos d'Andorra, i per tant és un acord que interessa mantenir.

Sabem que el fet que no estiguem en la Unió Duanera en els productes dels capítols 1 al 24 del sistema harmonitzat, comporta algun problema a la Unió Europea en relació amb els acords de la Organització Mundial del Comerç.

En canvi, per Andorra és imprescindible mantenir els productes agrícoles com a país tercer o fora de la Unió Duanera, si vol mantenir el sector comercial competitiu.

Algun assessor, inclús, apunta que es podria passar aquests productes en una zona de lliure canvi, convindria analitzar si és que aquesta repercussió tindria o no interès.

També, hi ha suficient per examinar les estadístiques i constatar, que si bé les importacions augmenten anualment les exportacions d'Andorra, en canvi, no es mantenen, sinó que es van reduint i estancant, malgrat que l'acord del 1990 tenia com a finalitat el creixement de les mateixes vers el territori de la Unió. Aquesta circumstància priva el desenvolupament de petites indústries i mitjanes indústries de transformació de productes, atès que la seva comercialització en el territori de la Unió no es competitiva. Per tant nosaltres veiem necessari l'ampliació de l'acord del 1990.

Per exemple, l'ampliació podria efectuar-se cap a serveis -o hem comentat abans-, o negociar un altre acord -com he dit també que podien ser sectorials-, més interessant per Andorra per donar la possibilitat a professionals liberals andorrans que desitgin treballar a la Unió Europea amb igualtat de condicions.

L'acord sobre serveis professionals liberals, és el que més pot interessar o interessa a Andorra per obrir als professionals andorrans el mercat europeu, però segur que a la Unió Europea els hi interessa d'altres serveis, com poden ser els serveis financers, assegurances, establiments comercials, etc.

Algun col·lectiu de professionals lliberals (metges, advocats, etc.) poden veure amb bons ulls aquesta opció que obrirà nous mercats, però existeix també el risc que puguin entrar professionals de fora dins el seu mercat.

Aquesta posició obligaria a prendre certes mesures legislatives que poden afectar directament als ciutadans, que són mesures d'ordre social (és a dir: laboral, seguretat social, etc.) o bé d'ordre fiscal (fiscalitat exclusiva amb sectors determinats), per convenis, també, després de no doble imposició, o retenció a l'origen.

A més, també s'hauria d'eliminar o adequar la discriminació actual, pel lliure establiment dels professionals de la Unió Europea.

Es pot incloure en el paquet negociador altres acords que poden ser interessants per Andorra, com la cooperació transfronterera, el transport, el medi ambient, consumidors, que això sí que figura en aquest acord que heu signat.

En tot cas convindria fer un estudi de quin és el benefici per Andorra el fet de signar aquests acords i el cost, tenint en compte que Andorra pot aportar a la Unió Europea, i que la mateixa Unió Europea

tampoc té molt interès en aquests temes degut a la dimensió del nostre país. I poso un exemple: l'acord del transport amb Suïssa, per exemple, degut a la dimensió, no és el mateix que l'acord que podria signar Andorra. Per tant, el tipus d'interès de la Unió Europea amb això és diferent.

Avui no tenim constància, de totes maneres, que hi hagi cap estudi que planifiqui ni constati aquest extrem, per arribar a tenir el suficient coneixement de causa per estructurar una política exterior per al país en aquest sentit.

Comparant la nostra proposta, doncs, amb l'acord finalment signat, veiem com únicament ha recollit el que diem quan ens referíem a altres acords com poden ser el de cooperació transfronterera, transport, medi ambient, etc.

Però les nostres propostes que incideixen en la consolidació de la nostra economia obrint nous mercats o productes han estat omeses de l'acord de cooperació signat.

Estem convençuts que tard o d'hora l'oportunitat de les nostres propostes acabaran imposant-se, però el seu efecte ja no repercutirà amb la mateixa intensitat i riquesa que si s'hagués obtingut en els moments actuals.

Pel que fa al tipus d'acord que convenia a Andorra, entenem que havia de ser molt més ambiciós i elaborat, i hauria d'haver estat un acord "mixte", i el que ha signat el Govern es coneix com a "no mixte". Ahir en vau estar parlant. Vau dir "mixte i comunitari", en sembla que definíeu. Per tant, el que té més força que és el "mixte", que signa la Unió Europea i tots els països membres té una força superior a l'altre. Entenim que aquest podia ser un acord bo.

El procediment que ha seguit el Govern en la negociació de l'acord de cooperació, també és un procediment totalment equivocacat, al nostre entendre, i que només pot estar recolzat per ell mateix i pel seu grup. I ho explico.

Entenem que per negociar un acord amb la Unió Europea, el Govern necessitava del mandat del Consell General, tal com va fer el Govern Pintat quan va negociar l'acord amb la Comunitat Econòmica Europea el 1990, i segons consta en l'acta de la sessió del Consell General del 18 d'abril del 1986.

El Govern actual, per tant, no té cap mandat exprés del Consell General per negociar el seu acord de cooperació i, per tant, no ha seguit el que és la pràctica habitual en aquests casos.

En paral·lel a la voluntat andorrana de negociar un acord amb la Unió Europea, aquesta volia negociar

la repartició dels rendiments dels estalvis de ciutadans d'un estat europeu i dipositats a altres països tant de la Unió com de països tercers, acordat al Consell europeu de Feira el mes de juny del 2000.

En seguiment d'aquell acord el Consell de la Unió Europea va autoritzar el 16 d'octubre del 2001 a negociar amb els Estats Units, Suïssa, Liechtenstein, Mònaco i Andorra i San Marino, els acords apropiats a assegurar l'adopció de mesures equivalents a les que aplicaran a la Comunitat Europea.

El Comissari Bolkestein va comunicar al Govern d'Andorra l'inici de les negociacions, després dels contactes preliminars que ja havien estat efectuats, d'acord amb el mandat del Consell de la Unió Europea, i comunicat per carta datada del dia 21 de novembre del 2001.

En la nota número 2 que el Grup Demòcrata va entregar, com he dit abans, a la taula de negociació fixàvem la posició dient que Andorra no podia acceptar un intercanvi d'informació, quina finalitat era aquella o l'aixecament del secret bancari sempre que no sigui a demanda judicial en la persecució del diner provenint de la droga o el terrorisme, i sempre que ho hagin acceptat els altres països de la Unió Europea, territoris associats i països tercers.

També dèiem que aquesta mesura que interessa a Europa, pot ser utilitzada per la delegació andorrana en la negociació de l'acord que finalment interessi a Andorra.

Aquesta proposta no semblava adequada al Govern, que deia que, en tot cas, no s'havia de barrejar els dos temes, i que, per tant, ell potser seguiria negociant o parlant amb la Unió Europea a l'espera de veure com evolucionaven les negociacions amb els altres països.

Després del trencament de la taula negociadora, hem vist com el Govern va encarar les negociacions de la fiscalitat de l'estalvi amb la demanda d'incloure en el mateix acord altres mesures que podien interessar a Andorra, i que queden ressenyades en l'article 13 *Cooperation élargie* del projecte d'acord lliurat per la Ministra de Finances al Comissari Bolkestein a primers de març del 2003 (un any i poc més després de dir-nos que no es podien barrejar temes) i que incloïa la demanda d'eliminar Andorra de la llista de paradisos fiscals, permetre l'emissió de monedes euro al Principat, facilitar el passatge a les fronteres de la Unió Europea als andorrans i l'ajuda de la Unió Europea i els països membres per eliminar Andorra de la llista de paradisos fiscals no cooperants de la OCDE.

Al marge del que nosaltres entenem, que el lloc per demanar noves contraprestacions havia de ser en el marc de l'altre acord i no en el de la fiscalitat, veiem

com al final no inclou cap de les pretensions del Govern d'Andorra o les que havia previst en la seva contraproposta d'acord del mes de març del 2003, tal com era d'esperar. En canvi es podien incloure en un nou document titulat "declaració comuna d'intencions" que es signaria en el mateix moment per la Unió Europea i tots els estats membres.

Tal document, però, tampoc recull ni la totalitat de les dites demandes, almenys el que nosaltres tenim i que consten en els dos textos en qüestió i en la carta d'acompanyament del Comissari Bolkestein i del President del Consell de l'Ecofin, Mc Creevy, que ens comunica que l'acord polític sobre el text de l'acord en matèria de la fiscalitat de l'estalvi amb Andorra i la declaració comuna d'intencions acceptada pel grup d'alt nivell del Consell del 5 de maig del 2004.

En el text de l'acord de la fiscalitat de l'estalvi s'ha preservat el secret bancari en la forma que nosaltres enteníem que s'havia de fer, tal com hem dit en altres ocasions, i això gràcies, també s'ha de dir, a que Suïssa ha aconseguit en les seves negociacions aquest redactat que també ens afavoreix.

Però al marge d'això hem hagut d'acceptar la directiva que la Unió Europea ha proposat, i això també era previsible, ja que un cop assolits els acords amb els més grans no quedava més remei que acceptar si volíem estar amb bones relacions amb la Unió Europea, i això ens interessa.

El Govern havia d'haver gastat tota l'energia que ha desplegat en aquestes negociacions sobre la fiscalitat de l'estalvi, en les que ha tingut una presència quasi permanent de dos ministres, segurament deguem ser dels únics, en treballar, en tot cas, en l'acord amb la Unió Europea que realment estigués a l'altura de les expectatives que Andorra necessita per encarar amb garanties tant econòmiques com socials, aquest nou entorn europeu del que formem part físicament.

Un altre punt que ens atreu l'atenció i sobretot ens molesta, és la posició que Andorra ha tingut envers els petits estats d'Europa en aquesta negociació. Com sabeu, hem preconitzat des de l'inici un acostament per poder establir uns ponts de diàleg destinats a defensar posicions que ens són comunes. Tal com s'ha plantejat aquesta negociació, podem veure o així ho entenem almenys, que Andorra ha deixat una mica de banda els petits estats europeus, si més no, pel que fa a la negociació de les directives del regim fiscal aplicable a les societats mare/filles i als pagaments entre societats associades que estan negociant San Marino, Liechtenstein o Mònaco.

Diem que els hem deixat una mica de banda perquè Andorra ja ha acceptat l'acord, i aquest particular tampoc figura en el document comú d'intencions.

En tot cas, només en fa referència, i això és veritat, en la carta d'acompanyament del 21 de maig dels Srs. Bolkestein i Mc Creevy, en el seu paràgraf segon acceptant que si aquest acord és aconseguit pels petits estats, Andorra també se'n beneficiarà.

A veure no és pas això el que entenem com una posició solidària amb els estats com nosaltres, amb els petits estats de la Unió Europea, i a més, en tot cas, hauríem de tenir cura d'anar sempre totalment o almenys el màxim coordinats.

Recordo que el cap de Govern sempre ha dit que no seriem pas els primers ni tampoc els últims en signar aquesta directiva de la fiscalitat, però a la vista del que coneixem, no hem estat els primers però tampoc no hem estat gaire lluny dels primers, em sembla que deguem ser els segons o tercers.

En tot cas, el que avui veiem una vegada més, és que, en línies generals, anem a remolc del que la Unió Europea decideix, i nosaltres no tenim un projecte clar de quin ha de ser el futur d'Andorra dins d'aquesta Unió d'estats que tenim al nostre voltant. Al no tenir definida la nostra posició no podem negociar un estatus que ens permeti una estabilitat jurídica, econòmica i social, i no podem anticipar el que cada vegada arriba i arribarà com a conseqüència del caminar sense pressa però sense pausa de la Unió Europea.

Tot i que ha passat pràcticament la legislatura, i que les condicions que avui es donen no són ni de bon tros les mateixes que les que es donàvem l'any 2001, pensem que seria important reprendre la proposta que vam formular de crear aquella comissió adhoc que compti amb assessoraments tècnics d'un nombre restringit de persones o d'especialistes amb experiència amb temes comunitaris -ja sé que el Govern té assessors amb aquesta experiència- però que poguessin analitzar les diferents possibilitats de relacions entre Andorra i la Unió Europea, però a més llarg termini.

També convindria o entenem crear al mateix temps una taula de consulta en la que estiguin representats tots els sectors polítics, econòmics i socials del país, i que aportin les seves anàlisis i la seva visió sobre de quina manera poden afectar al conjunt del nostre país i la nostra societat, totes les propostes que puguin sorgir d'aquesta comissió, i sobretot poder definir quin és el marc més apropiat de relacions que Andorra ha de tenir en el futur amb la Unió Europea.

El que era bo el 2001, avui, segurament ja ha canviat considerablement a causa de l'evolució que experimenten els països, les societats i les economies. Avui dia possiblement convindria pensar sense precipitacions però sense pauses, a anar mes enllà i

insistir perquè en el marc institucional de la Unió Europea s'atorgui un estatus particular amb diferencial negociat a Andorra.

Això també podria ser vàlid ja que parlàvem dels petits estats pels demés petits estats de la Unió Europea.

Sr. cap de Govern, pensem que en aquesta legislatura hem perdut un temps preciós pel que fa a aquestes negociacions. Ja sé que vostè no en té la mateixa percepció.

El futur del nostre país està -i això ho hem dit tots- íntimament lligat al futur d'Europa i als països que la integren.

Sabem que les condicions de negociar amb la Unió Europea seran cada vegada més difícils per diversos motius, entre altres per la contínua ampliació de la mateixa Unió Europea.

Però malgrat tot, encara pensem que tenim una última oportunitat si aconseguim la implicació de tothom en definir un pla d'accions que determinarà les nostres relacions amb Europa.

I acabaré dient que, realment, Andorra s'ho mereix, i ara és quan realment, prendrien més força ja en aquesta última oportunitat les paraules que figuren en el nostre escut nacional, que són: Virtus Unita Fortior.

Moltes gràcies

El Sr. síndic general:

Bé, doncs, a continuació, pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Efectivament, el Partit Socialdemòcrata i Renovació Democràtica hem proposat aquest debat davant l'evidència que el Partit Liberal volia impedir que el Consell General pogués conèixer, analitzar i, al capdavant, controlar, tal com constitucionalment li pertoca, l'acció política del Govern en l'àmbit de les relacions d'Andorra amb les institucions europees i, de manera especial, amb la Unió Europea.

Permeteu-nos, ja d'entrada, insistir sobre aquest fet en la mesura que la vostra intervenció d'ahir ha volgut dissimular-ho.

Sabeu prou bé que el Govern no ha pas anat informant "... puntualment i periòdicament els grups parlamentaris..." com dèieu ahir. Heu informat sempre tardanament, amb comptagotes i escadusserament.

En qualsevol cas el que sempre heu volgut esquivar és la discussió amb llum i taquígrafs i en seu parlamentària.

És doncs forçat i a disgust que ahir al matí el Govern ens va exposar la seva acció. Ho va fer, al nostre entendre, passant de puntetes sobre problemes cabdals pel futur d'Andorra que només podran trobar una bona via de solució si s'encara amb una ferma voluntat política l'embranchament d'Andorra amb la Unió Europea.

Sabem que en política el lema de "noblesse oblige" de l'"Ancien Régime" francès sembla desplaçat, almenys aquí a Andorra, pel d'"errors obliguen".

Per això, el pitjor d'algunes equivocacions és quan els seus autors se senten obligats a mantenir-les tossudament, sense voler reconèixer que noves dades i noves situacions han de comportar noves conclusions.

Aquesta tossuderia els fa sentir-se presoners del passat i els porta a la conclusió que aleshores van tenir raó i que per això ara també la tenen.

Caldria recordar el seny d'un poeta que deia "... el pitjor és creure que es té raó per haver-la tingut..."

No hauríem de perdre el sentit de la realitat, al qual fa referència Proust quan assenyala que "hi ha conviccions que creen evidències".

El Partit Liberal pretén determinar les conviccions de la ciutadania més per imatges que no pas per propostes concretes.

En l'àmbit concret de les relacions econòmiques i socials d'Andorra amb la Unió Europea, l'acord de cooperació plantejat pel Govern no passa de ser un acostament poruc a un interlocutor necessari.

No direm aquí que és un mal acord. Tampoc ho hem dit anteriorment. Diem que és un acord-pantalla o un acord de principis. Però no és un acord que permeti un positiu aprofundiment de l'acord comercial establert l'any 1990.

La terminologia és molt important i, si ens hi fixem bé, l'acord de cooperació és només un catàleg de bones intencions, sotmès sempre al Comitè de Cooperació.

Gairebé tot està en condicional o en termes que indiquen desig o bona disposició per a fer alguna cosa, llegeixo:

- "... s'efforcera..."; "... examineront la faisabilité..."; "... qui peuvent ..." (article 2).

- "... dans la mesure des possibilités offertes..." (article 3)

- "... examineront la faisabilité et les modalités..." (article 4)

- "... s'engagent à étudier les moyens de renforcer la coordination..." (article 5).

Un catàleg de bones intencions que queda sempre sotmès, insisteixo, al Comitè de Cooperació establert a l'article 9.

D'altra banda, ens sobta també, que el ministre d'Exteriors hagi volgut rubricar el dia 30 d'abril de 2004 aquest projecte d'acord de cooperació amb un càrrec de la Direcció General de Relacions Exteriors de la Comissió de la Unió Europea que, independentment de la seva idoneïtat tècnica, pel seu nivell jeràrquic no es pot presentar com a un "alt funcionari".

Ens tenia acostumats a un altre estil. En tot cas aquesta rúbrica haurà estat també equivocada en la formalització, la qual cosa permet intuir que es tractava d'aconseguir com fos un text que permetés fer passar amb menys asporns l'assentiment del govern andorrà a l'aplicació de l'acord demanat per la Comunitat Europea establint mesures equivalents a les que figuren a la Directiva 2003/48/CE del Consell de Ministres Europea de 3 de juny de 2003. Més endavant em referiré a aquest acord fiscal.

Permeteu-me en primer terme que recordi, per a millor situar la nostra discrepància amb l'acció duta a terme pel Govern liberal, quina és la posició de principi dels socialdemòcrates en la qüestió objecte de debat.

Estem convençuts que mantenir una bona relació amb la Comunitat Europea és la solució a bona part dels problemes econòmics i socials d'Andorra.

La relació amb Europa es pot encarar amb por de perdre especificitats i privilegis o amb voluntat de construir positivament un futur millor.

Per als Socialdemòcrates, Europa és la solució per conformar el futur. Estem segurs que no hi haurà acció eficaç si no s'inscriu en el marc europeu. Per als Liberals, la intervenció del Govern d'ahir al matí ens ho confirma, Europa és un problema.

Ara ha fet tres anys, el Partit Liberal va revalidar la majoria absoluta al Consell General. Al maig del 2001, escoltat el debat d'investidura, semblava clar que l'embranchement econòmic i social d'Andorra amb Europa era la qüestió cabdal que havia d'ocupar la legislatura que començava. El Govern liberal tenia totes les cartes per poder jugar una bona partida en interès d'Andorra. Però les ha fet servir per contornejar les qüestions claus del futur d'Andorra.

Els hi ha fet, els hi està fent, la volta en lloc de tractar de trobar-hi una solució.

Els Socialdemòcrates no compartim aquesta manera de fer consistent en retardar el calendari i, com els mals pagadors, ajornar els venciments. No ho

compartim perquè, mentre tant, els interessos van corrent.

Amb els Liberals al Govern, Andorra ha perdut aquests tres anys en l'àmbit de les relacions amb Europa.

Ho veurem centrant-nos en els dos grans àmbits ja apuntats, el general de l'acord amb la Comunitat Europea i el concret de l'aplicació a Andorra de la imposició del rendiment del capital dipositat a les entitats financeres.

Abans, però, parlarem, ni que sigui breument, de la necessitat de millorar la presència efectiva d'Andorra al Consell d'Europa i a l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació Europea.

I. El Consell d'Europa i l'OSCE

El proper mes de novembre -ho recordava ahir el cap de Govern- celebrarem els deu anys de l'entrada d'Andorra al Consell d'Europa. Deu anys de rodatge són prou llargs com per poder avaluar una acció exterior.

En tot cas, cenyint-nos als períodes més immediats hom pot constatar una certa deixadesa, una manca de voluntat clara a l'hora de refermar el compromís d'Andorra amb la tasca del Consell d'Europa.

D'una banda no es facilita en cap manera al Consell General el seguiment de les posicions, expressades en les votacions del Comitè de Ministres, que adopta el Govern andorrà en el Consell d'Europa.

Bona prova d'això és que hem hagut d'adreçar una pregunta al Govern aquesta mateixa setmana amb la finalitat de conèixer quina ha estat i és la seva posició en la tramitació del Protocol número 14 que s'ha d'afegir al Conveni europeu de protecció dels drets de l'home.

Perquè ens entenguem tots, aquell protocol, que fou debatut a Estrasburg el dia 28 d'abril en la darrera sessió de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, té una incidència directa en la vida i en els drets dels andorrans.

Es tracta d'un protocol que modifica el sistema de control pel Tribunal Europeu de l'aplicació del Conveni de protecció dels drets de l'home. Dit més concretament encara, es tracta de modificar l'accés mateix dels ciutadans europeus -també doncs dels andorrans- al Tribunal en defensa dels seus drets, i es tracta també de donar -o de no donar- al Tribunal els mitjans necessaris per poder fer complir efectivament les seves resolucions quan un Estat que hagi estat condemnat per algun incompliment del Conveni es resisteixi a donar compliment a la Sentència.

Doncs bé, vet aquí un clar exemple de l'absència de transparència del Govern. Fins que no li hem preguntat, no ens n'havia parlat.

D'altra banda, el Govern Liberal és reticent a complir amb actes concrets alguns dels seus discursos. No s'ha volgut implementar, ratificar encara els Convenis civil i penal contra la corrupció, instruments indispensables per a demostrar la voluntat andorrana d'optar per un model no agressiu amb les economies del nostre entorn.

La ratificació de la Carta Social Europea, signada pel Govern el novembre de l'any 2000 haurà trigat quatre anys, durant els quals el Govern liberal s'ha saltat, a més, un acord unànim del Consell General instant-lo a portar-la a ratificació abans de finals del 2003.

Hi ha també una altra assignatura pendent, en la signatura del Conveni marc per a la protecció de les minories nacionals.

Ara fa pràcticament un any, en la sessió ordinària del dia 27 de juny de 2003 vaig exposar, en una pregunta al Govern, la nostra preocupació davant el fet que Andorra figurava entre els tres països membres que no han signat el Conveni marc.

Vaig recordar, també, que l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa va adoptar el 23 de gener del 2001 una Recomanació -porta el número 1492- instant al Consell de Ministres del Consell d'Europa que demanés a Andorra que aixequés els obstacles que poguessin existir per a la signatura d'aquell Conveni marc.

En la seva resposta el cap de Govern ens va convidar a participar en una reflexió conjunta per a veure com es podia signar o encarar la signatura d'aquell Conveni.

Vaig acceptar l'oferiment. Però no hi ha hagut seguida. El Govern no ens ha dit res més.

Mentrestant, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa segueix de prop la qüestió, i als membres de la delegació andorrana ens serà molt difícil defensar la manca de signatura del Conveni en qüestió.

Finalment, sabem que tant el Comissari de Drets de l'Home, Álvaro Gil Robles, com el Comitè de Prevenció de la Tortura han esmentat en els seus darrers informes diverses mancances en l'actuació de les autoritats andorranes.

El tercer informe anual sobre les activitats del Comissari dels Drets de l'Home del Consell d'Europa, establert el 19 de setembre del 2003 i debatut a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa en la seva sessió del passat mes de gener, assenyala mancances importants en l'àmbit del respecte dels drets econòmics, socials i personals.

És prou significatiu que ahir al matí no ens parléssiu d'aquesta qüestió. Ni tan sols vàreu esmentar el Comissari dels Drets de l'Home ni el Comitè de Prevenció de la Tortura, organismes cabdals del sistema europeu de defensa dels drets de l'home.

És fonamental doncs reforçar la presència i augmentar la credibilitat d'Andorra davant el Consell d'Europa.

Ens sembla també, Sr. Forné, que heu fet una confusió, volguda o involuntària, però en tot cas desencertada, entre el Consell d'Europa i la Unió Europea.

El Consell d'Europa -com sabem tots- està format per quaranta-cinc països -inclosa Rússia- i ens sembla inapropiat contraposar-los als 25 -aviat 27 amb Romania i Bulgària- de la Unió Europea. Són àmbits diferents de treball, -també ho sabem tots- de competències i de relació institucional.

Aquesta confusió us ha portat a incloure la Carta Social Europea en l'apartat de l'Acord de cooperació amb la Unió Europea. Sortosament no ens vàreu dir ahir el que sí heu escrit en el pamflet "Andorra Avui", de juny del 2004, on afirmeu sense por que "Andorra demostra que es troba entre els països europeus capdavanters en matèria social".

Ja és ben curiós, per cert, que en l'àmbit social tingueu pretensions de ser dels primers de la classe.

Però, dissortadament per a les persones que vivim i treballem a Andorra, no som dels primers sinó que anem al vagó de la cua.

Heu fet bé de recordar la participació d'Andorra al Comitè Moneyval del Consell d'Europa i referir-vos al sistema andorrà de lluita contra el blanqueig de capitals.

Ens estranya tanmateix que el segon informe sobre Andorra del Moneyval, de l'any 2002, mai no hagi estat tramès al Consell General. Serà, potser, perquè no és tant laudatori com esperàveu?

Us heu referit també -i no és la primera vegada que ho feu- a un aval del Fons Monetari Internacional al sistema andorrà de prevenció i lluita contra el blanqueig de capitals.

No devem llegir els mateixos informes.

En l'avaluació de la supervisió i regulació del sector financer efectuada pel Departament d'Assumptes Monetaris i de Canvi del FMI l'agost del 2002, es pot llegir -pàgina 47- el següent:

"...l'equip avaluador constata que tot i que s'ha establert el marc institucional per imposar els requisits de prevenció de blanqueig de diner als bancs i a altres parts del sector financer, la implementació del marc encara no ha estat

avaluada. Els bancs saben que els seus auditors han de preparar un informe d'auditoria especial sobre el compliment de la Llei i els auditors trametran els primers informes per a la UPB el 30 de març de 2002. La tramesa dels informes d'auditoria facilitarà la percepció de la implementació de les mesures a seguir a nivell bancari. No obstant això, no queda clar si les altres parts del sector financer o del sector de les assegurances entendran aquesta obligació i si la implementació dels requisits d'auditoria dins d'aquestes entitats s'efectuarà dins d'aquest any. Per a les entitats com les asseguradores, immobiliàries i venedors d'articles de gran valor, l'efectiva implementació de les auditories especials per a la UPB restarà darrere de la dels bancs, fins que la UPB tingui l'oportunitat de dur a terme programes de formació per a aquestes entitats." Final de citació.

D'altra banda, dir-li que ens sobta la seva posició quan al Consell General no sabem quants expedients ha obert la Unitat de Prevenció del Blanqueig, quants s'han resolt i quantes sancions s'han imposat. Parlo d'estadístiques d'activitat no pas, evidentment, dels noms de persones o entitats.

Miri, a Suïssa poden també consultar aquestes estadístiques en un portal d'Internet.

Aquí, també en aquest àmbit, la transparència és inexistent.

Així doncs, lamentant-ho molt, li hem de dir aquí que, sense aquestes estadístiques i a la vista de l'informe del Fons Monetari Internacional, l'actuació concreta contra el blanqueig queda sotmesa a algun interrogant raonable per part dels interlocutors europeus.

Una vegada més, Sr. Forné, vostè està tant convençut del que explica que creu que amb les seves afirmacions pot crear evidències.

Aquí l'evidència és que no heu fet pas els deures i que la prudència que tan sovint esmenteu com a norma d'acció va desaparèixer de la vostra ploma en bona part del discurs d'ahir.

Finalment, i pel que fa a l'OSCE, val a dir que, malgrat que des de les files socialdemòcrates s'havia demanat reiteradament que es definís una política i un temari de treball, hem hagut d'esperar aquesta presidència andorrana del Fòrum de seguretat per a la cooperació per començar a veure algun interès del Govern en treballar-hi. Veurem si hi haurà continuïtat.

II. L'Acord d'Associació

Em referiré ara a la nostra proposta d'acord d'associació.

L'aplicació des de l'any 1991 de l'Acord Comercial signat entre Andorra i la Comunitat Econòmica Europea el juny del 1990 ha demostrat ben clarament que l'Estat andorrà està capacitat per assumir una part important del cabal comunitari, havent-se aplicat sense problemes importants el règim d'Unió Duanera amb la Comunitat.

Alhora, la pròpia dinàmica de l'Acord Comercial del 1990 ha anat comportant l'obligada assumpció i aplicació per Andorra de diverses normes de l'anomenada "política comercial comunitària".

Hem vist així com Andorra estava preparada, efectivament preparada, per assumir les obligacions derivades de l'acord, però hem vist també que diverses polítiques comunitàries que podrien ser molt profitoses per al nostre país no ens podien ser aplicades en la mesura que continuem sent un país tercer.

Ens cal anar, doncs, més enllà en el nostre acostament a l'Europa Comunitària.

El futur de les relacions entre Andorra i la Unió Europea ha de passar per un estatut, és el que pensem nosaltres, de País Associat, estatut que comprèn alhora una relació "estructural" amb la Unió -amb les transformacions necessàries- i el respecte de les coordenades particulars del nostre país i de la seva identitat.

Participant en l'anomenat *mercat interior* europeu de mercaderies i serveis Andorra podrà rebre una positiva aportació per a un desenvolupament econòmic sostenible. La lliure circulació i establiment de persones, aprofundint i si cal reconvertint les habilitats financeres i transformant progressivament els sectors productius amb uns clars objectius de sostenibilitat i de rendiment extraterritorial, també pot i ha de ser, amb les modulacions escaients, una bona aportació a l'economia productiva.

Aquesta clara opció de model econòmic ha d'anar acompanyada d'un també clar compromís d'obertura a la fiscalitat indirecta i a la fiscalitat dels rendiments del capital, tot aplicant progressivament el principi de transparència i una cooperació lleial i eficaç amb els estats veïns i amb la Unió.

Alhora, el compromís europeu d'Andorra comporta la correlativa assumpció dels drets socials reconeguts arreu de l'Europa Comunitària.

Considerem d'interès general proposar ara un camí concret per inserir-se en la Unió Europea per la necessitat de tenir un model adequat per a posicionar Andorra en el complex món d'unes relacions internacionals marcades pel que, de manera convencional, s'entén per globalització. Una

globalització en la qual hauran de moure's les noves generacions d'andorrans i andorranes que, si no poden treballar a Andorra, si no poden trobar un lloc de treball aquí, han de poder viure i treballar dignament arreu d'Europa.

Qüestió cabdal que no resol l'Acord de Cooperació rubricat el 30 d'abril a Brussel·les.

El paper cada dia més protagonista de les empreses andorranes, movent-se -i adaptant estratègies- a nivell internacional, la nova percepció del què ha de ser el moviment de capitals, i el fet que s'hagi enllestit el procés d'ampliació de la Unió Europea fa que Andorra hagi de concretar el marc de relació institucional amb la Unió Europea.

Els Socialdemòcrates estem convençuts que Andorra ha de trobar el camí de consolidació del seu futur donant la mà sincerament, i no pas girant l'esquena a Europa.

Tenir un model concret per relacionar-se amb el món exterior dóna seguretat a la iniciativa privada pròpia i aliena, dóna seguretat i consistència al model econòmic i social que es proposa i alhora -mitjançant l'adequació als nous requeriments internacionals- permet una progressiva adaptació de l'estructura econòmica andorрана a les exigències del món actual. Optar per un Acord d'Associació té, a més, l'avantatge de seguir un model àmpliament contrastat, tot i conservant -per mitjà de la figura de l'associació- característiques pròpies que, hàbilment combinades, poden oferir un punt d'arrencada òptim per als reptes del segle XXI.

El Partit Socialdemòcrata proposa, doncs, una alternativa diferent al minso Acord de Cooperació. Proposem un nou Acord d'Associació amb la Comunitat Europea.

El marc d'aquest Acord és el següent:

- 1) La base jurídica: és l'article 310 (antic article 238) del Tractat de la Comunitat Europea.
- 2) La Inclusió en l'Acord d'Associació del nou concepte de veïnatge ja introduït pel Parlament Europeu, a petició del Partit Socialista Europeu, amb referència a Andorra i com a complement del diàleg polític.
- 3) Lliure circulació de persones i llibertat d'establiment amb derogacions a favor d'Andorra per un període de cinc anys prorrogable per altres cinc amb compromís d'assumpció del principi de lliure prestació de serveis a deu anys -horitzó 2015. Es tracta d'uns períodes transitoris que Liechtenstein va aconseguir en el seu dia en signar un acord econòmic amb la Comunitat Europea.

4) Reforçar amb compromisos de resultat la cooperació econòmica i monetària, que no es pot aturar amb el signe de l'assumpció de l'euro.

5) Protecció del consumidor amb compromisos derivats horitzontalment del mercat interior.

6) Inserció d'Andorra a l'Espai Europeu d'Educació i a l'Espai Europeu de la Recerca.

7) Aprofitar el nou instrument del veïnatge per tal d'assolir els canvis estructurals necessaris per arribar a unes fites d'activitat econòmica sostenible en l'àmbit del medi ambient, amb aprofitament de les noves tecnologies de la societat del coneixement.

8) Tot això des de la perspectiva de l'adopció d'una fiscalitat progressiva i una reducció de l'opacitat jurídica de les societats, objectius, ambdós, compatibles amb el principi de llibertat d'empresa constitucionalment protegit a Andorra.

La nostra proposta d'associació amb la Unió Europea portarà a Andorra un model econòmic apte per produir serveis. Alhora posarem així el país en condicions d'encarar la dotació necessària de grans infraestructures en col·laboració amb Espanya i França.

L'associació ens permetrà també la diversificació, la reorientació i la millor qualificació dels serveis turístics afavorint, dins de marcs més amples, l'acció de les petites i mitjanes empreses.

Ahir al matí, en defensar la proposta liberal d'acord de cooperació, el cap de Govern invocant "... l'aval de reconeguts experts jurídics i econòmics..." volgué fer veure que la nostra proposta d'acord d'associació seria de molt difícil posta en pràctica per quant seria de base jurídica mixta amb qüestions que encara serien de competència dels estats membres.

No ens sembla pas que aquest debat sigui el lloc més adequat per plantejar una mena de batalla d'experts. No dubti però el Govern que el Grup Socialdemòcrata també ha formulat la seva proposta amb l'aval de reconeguts experts jurídics i econòmics. Uns experts que, ves per on, no comparteixen les teories del Govern.

Tanmateix hem de fer remarcar la contradicció evident dels plantejaments del Govern. D'una banda ens diu que ha optat per un acord de base jurídica comunitària per guanyar temps i, de l'altra banda, parla repetidament de relacions bilaterals amb els països comunitaris que per força hauran de seguir la via que el propi Govern assenyala com a llarga i enrevesada.

En tot cas hem de precisar també, davant l'estratègia de la confusió desplegada ahir al matí, que la nostra proposta d'acord d'associació no és una mena de "tot junt i tot de cop" front a una "progressió constant

però assumible" o una "progressió i no immersió" que representaria l'acord de cooperació.

L'associació pot ser, i a ben segur serà, un marc de relació més sòlid, clar i estable. L'associació, ja ho he explicat, és també gradual, amb terminis llargs i derogacions temporals en algunes qüestions.

III. La directiva europea sobre la fiscalitat

El següent capítol, tercer en aquest cas ja, el qual em volia referir, és la directiva europea sobre la fiscalitat.

L'Acord entre la Comunitat Europea i el Principat d'Andorra que estableix mesures equivalents a les que apareixen a la Directiva 2003/48/CE del Consell de Ministres europeu, de 3 de juny de 2003, en matèria de fiscalitat sobre els rendiments de l'estalvi sota forma de pagaments d'interessos que el Govern va enviar al Consell General, per a informació, el dia 28 de maig de 2004, mereix quatre comentaris específics.

a) La tardança en la seva adopció

En el nostre programa electoral del 2001 proposàvem introduir ja aleshores i de forma immediata la tributació sobre la renda dels capitals i sobre els guanys de capital amb la finalitat de poder fer front d'aquella manera a les exigències, ja en aquell moment peremptòries, de la Unió Europea.

Durant l'estiu del mateix 2001 vam intentar -abans s'hi ha referit el conseller Jordi Mas- arribar a un acord del conjunt de grups parlamentaris que permetés que el Consell General agafés una iniciativa legislativa abans que la Comissió de les Comunitats Europees no forcéss Andorra a acceptar un Acord en pitjors condicions.

Sota el ja conegut comentari que no podíem ser "els primers de la classe", plantejat pel Govern i el Grup Parlamentari Liberal, vàrem haver de constatar que no ens podíem posar d'acord en una qüestió tan important. Ho vam lamentar i hem anat seguint, amb informació escassa per part del Govern, -ja ho he dit- el desenvolupament dels contactes amb la Comissió de Brussel·les fins arribar al present Acord.

La resistència del Govern Liberal a acceptar l'acord no ha afavorit pas els interessos d'Andorra a Brussel·les. En els darrers tres anys els andorrans hem estat percebuts, i a voltes rebuts, com una mena d'aprofitats que únicament demanen avantatges i privilegis.

Contràriament al que, al nostre entendre, calia fer.

El que calia, el que cal fer i el que caldrà fer durant la propera legislatura és donar garanties a la Unió Europea que Andorra opta definitivament per un model econòmic no agressiu, transparent i solidari.

I no s'ha avançat gens per aquest camí. Ara ho veurem.

b) Un contingut menys "positiu" del que s'explica des de l'Edifici Administratiu.

Després d'una resistència numantina a acceptar el principi mateix d'aplicació a Andorra de la Directiva europea, el Govern ha anat escenificant, en els darrers sis mesos, una mena de "negociació" que no ha estat gran cosa més que l'assumpció de l'acord negociat i acceptat per Suïssa.

L'acord és el que és, i al Grup Parlamentari Socialdemòcrata no ens sembla negatiu per Andorra. No el critiquem. El que sí demanem és que s'expliqui tal com és: es tracta de l'acceptació pura i simple, amb algunes esmenes formals, de la Directiva europea, tot i acceptant els terminis peremptoris requerits per l'Ecofin -al maig del 2004- per tal que la Directiva pogués entrar en vigència el 2005.

Podem entendre que el Govern vulgui presentar aquesta rendició sense condicions com el fruit d'una dura i llarga negociació.

Però no podem compartir el secretisme que contrasta amb el que s'ha fet a Suïssa. En aquell país la qüestió s'ha pogut debatre públicament i el conjunt de documents han estat "penjats" a la web de l'Oficina d'integració que depèn dels Departaments Federals d'Afers Estrangers i d'Economia.

No podem tampoc acceptar que s'expliquin els termes de l'acord de forma esbiaixada.

Donarem com exemple la peculiar interpretació que fa el Govern andorrà de l'article 12.

L'article 12 porta per títol "Echange de renseignements sur demande", i estableix clarament que Andorra romandrà obligada a trametre, a qualsevol estat membre de la Comunitat Europea que en faci la petició o demanda expressa, cito el que diu l'acord: "... informacions que facin referència als revinguts coberts..." per l'Acord.

L'Acord indica que en el cas andorrà l'admissibilitat de la demanda haurà de ser pronunciada, en un termini de dos mesos, per l'autoritat judicial del Principat. Però és prou clar que hi ha acceptació del principi d'intercanvi d'informació. Aquell principi que es deia que no s'acceptaria mai.

Ho constatem, ho reconeixem i des del Grup Parlamentari Socialdemòcrata ho aprovem.

Per què volen els liberals negar o disfressar l'evidència?

El que s'amaga, al capdavall, és la necessitat de replantejar l'activitat financera a mig termini i, també, la urgent necessitat de definir un nou marc tributari.

c) Una oportunitat perduda

La signatura d'aquest Acord amb la Comissió Europea és també una altra oportunitat perduda per Andorra.

Si, com hem estat proposant els Socialdemòcrates des del 2001, s'hagués sabut actuar amb fermesa i visió de futur, hauria estat el moment d'haver adoptat una llei andorrana que establís una imposició del conjunt dels rendiments i dels guanys del capital dipositat a les entitats financeres andorranes, sense distinció de nacionalitat o residència dels seus titulars.

Generalitzar aquest tribut permetia no solament donar un compliment més adequat al mandat de l'article 37 de la Constitució, sinó que donava nous ingressos a les finances públiques andorranes tot i permetent impedir -tercera però no pas menys important característica- que es facilités la visualització, ni que fos per inducció o deducció, dels diferents volums, nacionals o internacionals, dels dipòsits bancaris andorrans.

Però aquesta voluntat política del Govern Liberal de no estendre o aplicar l'impost als dipòsits andorrans ha afavorit la immediata aparició d'una nova vessant de la fidúcia a l'andorrana: el prestanoms de compte corrent.

S'està parlant ja del possible traspàs de diners de comptes no residents a comptes andorrans -persones físiques o jurídiques- per evadir l'aplicació de la Directiva europea.

Això no és seriós. Això és lamentable. I això no aconseguirà res més que rellançar la malfiança i augmentar l'escepticisme europeu quant a la sinceritat andorrana.

Ahir al matí, tot defensant la seva postura de gravar només els rendiments de l'estalvi dels no residents a Andorra, el cap de Govern ens parlava de la política liberal de generalització de la imposició indirecta. Recordarem avui aquí que, al nostre entendre, el comú denominador de les noves figures de l'ISI és la complicació i la injustícia tributària.

Complicació que es veu ara en l'endarreriment poc dissimulat de la tramitació dels projectes de llei per part del Grup Parlamentari Liberal.

Senyor cap de Govern, dir que no es vol gravar els capitals perquè degut als tipus d'interès els rendiments són negatius. És confondre la conjuntura amb l'estructura. En tot cas els impostos directes permeten una estabilització automàtica -no ofeguen quan l'activitat va malament i la renda de les persones baixa-, mentre que els impostos indirectes graven a tothom per igual i fins i tot les persones

amb rendes molt baixes els han de pagar al comprar les coses indispensables per viure.

Els impostos indirectes són sempre regressius perquè gasta més -proporcionalment- qui menys té.

Per tant, dir com ho vàreu fer ahir, que no heu volgut aplicar la imposició a tots els dipòsits és una mala manera d'escapar-se de la discussió franca sobre el sistema fiscal més adequat a Andorra en uns moments en els quals la societat, els empresaris i els professionals comproven i pateixen davant el desgavell que provocarà l'aplicació de les vostres lleis de l'ISI.

d) La qüestió del paradís fiscal

En diverses preguntes formulades al Govern pel nostre Grup Parlamentari per intentar sortir de la desinformació, ja s'havia pogut constatar el plantejament que el Govern en aquesta qüestió tenia. Un plantejament que consideràvem i considerem desencertat.

En iniciar-se aquesta legislatura els liberals pretenien negociar a Brussel·les la sortida de la llista de paradisos fiscals no cooperatius de l'OCDE, o de la qualificació de paradís fiscal establerta per Espanya l'any 1991. Error d'interpretació, tal com els responsables comunitaris van dir i repetir al Govern liberal.

Ahir se'ns presentava la "Declaration Commune d'Intention" que apareix adjunta a l'acord d'aplicació a Andorra de la directiva europea que estem comentant, com si fos la solució al problema que pateixen els empresaris i els professionals andorrans quan volen treballar o prestar serveis als països membres i, de manera especial, tot i que no es va citar, a Espanya.

Ens deia així el cap de Govern en la seva conclusió que els liberals haurien i els cito "... preparat les bases per a una negociació bilateral amb els estats veïns que preveu examinar la reducció ... de les retencions a l'origen sobre les prestacions de serveis andorrans."

Nosaltres no ens volem conformar amb la reducció sinó que considerem que cal obtenir l'eliminació.

Però per aconseguir-la també s'ha de donar clares explicacions de la situació. Per aconseguir-la cal acudir a la negociació amb els deures fets. I els deures que cal fer consisteixen en tenir una estructura fiscal homologable a Europa. Perquè si no tenim uns impostos homologables, encara que siguin amb una taxa més reduïda que la dels nostres interlocutors, no podrem arribar a establir els convenis sobre doble imposició que permetin eliminar la imposició dels serveis andorrans prestats fora de les nostres fronteres.

IV. Conclusió

Acabo ja, tot i constatant la gran diferència que apareix entre els vostres discursos, i la dura i crua realitat.

Pretendre, com ho heu fet en la vostra conclusió, que heu tingut molt bones relacions "... de manera especial i destacada..." amb Espanya "... al llarg de prop de deu anys..." és prendre'ns -i prendre la ciutadania- per uns desmemoriats.

Com goseu dir això ara, després d'haver afirmat que a Espanya no en sabien de la missa la meitat, i haver aconseguit que el nostre país visqués durant mesos literalment encerclat, a la frontera del sud, per forces especials de repressió del contraban de tabac?

No es pot disfressar la realitat per imposar una única sortida. Amb la política d'acostament a Europa proposada pels liberals -ja us ho he dit al començar aquesta intervenció- Andorra perd el temps.

Cal fer unes reformes de fons, que reconeixem que no són fàcils. Aquestes reformes no s'han fet, no es fan, perquè aquest Govern endarrereix les coses escapant-se d'estudi.

No es pot conduir un vehicle mirant sempre el retrovisor. Menys encara es pot fer amb l'economia del país.

Per això els socialdemòcrates proposem una altra política per sortir d'aquest estancament social i econòmic, i recuperar la il·lusió pel futur.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Lliberal té la paraula el Sr. Càndid Naudi.

El Sr. Càndid Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

El cap de Govern ens presentava ahir una anàlisi clara i concisa de la política exterior que ha portat a terme Andorra en aquests quatre anys, i que ha culminat amb un èxit rotund en totes les àrees que s'ha centrat.

Del seu discurs, Sr. cap de Govern, una estratègia de política exterior meditada, contrastada amb les realitats econòmiques i socials d'Andorra, i adaptada a aquest moment de la història andorrana.

L'estabilitat política que han donat al nostre país dos mandats atorgats al Partit Lliberal per governar, ha permès que es configuri una continuïtat en la política exterior que ha pogut superar amb èxit reptes importants, i alhora ser prou activa en la creació de noves oportunitats per Andorra.

En la passada legislatura vam saber posar fi a la nomenada crisi del tabac, i cloure els quatre anys amb la signatura dels acords trilaterals, que emprant el principi de reciprocitat ponderada han permès que els nostres ciutadans puguin viure i treballar a Espanya i França com si fossin ciutadans comunitaris.

En aquesta, el Govern ha fet front, també, amb èxit a una petició, en aquest cas una petició de la Unió Europea, una petició d'acord relativa als rendiments de l'estalvi, tot i definint un marc de cooperació important en l'acord de cooperació rubricat fa poques setmanes.

Al mateix temps, la Unió Europea s'ha dotat d'un mandat per atorgar a Andorra la possibilitat de produir euros amb facial andorrà, i el Govern està treballant activament en obtenir que els andorrans puguin circular per les fronteres exteriors de la Unió Europea com si fossin ciutadans comunitaris.

La nostra política exterior no és grandiloqüent. No cerca el cop d'efecte. És una política, com presentava el cap de Govern, que sorgeix d'entendre bé la realitat andorrana, i de no fer mites del que és la Unió Europea. Andorra és un petit Estat que té una economia sobretot basada en els serveis turístics i en el comerç, en un sistema financer poc agressiu, i que dóna prosperitat i benestar, en termes generals, a 25.000 andorrans i 50.000 residents.

La Unió Europea és un ideal d'unitat per al continent que en l'actualitat basa la seva força en una integració de les quatre llibertats de circulació de serveis, de persones, de béns i de capital; i en polítiques compartides pel que fa el medi ambient, la salut, els afers socials, el transport, l'energia, les comunicacions, l'educació, la cultura, el patrimoni, la recerca, i d'altres matèries assimilades, així com la unió monetària representada per l'euro.

Acostar-se a la Unió Europea vol dir fer acords sobre aquestes qüestions amb Brussel·les. En un principi, podria semblar, com advoquen alguns grups de l'oposició, que això seria més fàcil de fer-ho en un gran acord d'associació que ja ho contemplés tot de cop. I el nostre grup va plantejar-se aquesta possibilitat en un moment donat, però després d'analitzar-ho en detall, vam apostar per fer acords progressius, separar les matèries que conformen el cabal comunitari en garantia d'una aplicació ràpida, sense restar-ne res a l'eficàcia ni en la força de l'acord.

Així, ho explicava ahir el Sr. Forné. Primer vam analitzar les quatre llibertats per veure quin tipus d'acord podia ser interessant per Andorra.

En llibertat de circulació de béns, Andorra ja compta amb l'acord d'Unió Duanera de 1990 que funciona

bé. Els resultats d'aquell acord per a l'economia andorrana han estat excel·lents. Això tothom ho reconeix.

En llibertat de circulació de persones, el nostre Govern, recolzat pel Grup Parlamentari Lliberal, havia clos els acords trilaterals amb Espanya i França. Fer un acord per l'establiment dels ciutadans comunitaris amb la UE, representaria estar disposats a modificar les premisses dels trilaterals, i ha acceptat, també, el lliure establiment dels ciutadans comunitaris a Andorra, fins i tot per a les professions lliberals.

Certament, un període transitori i alguna clàusula de salvaguarda per evitar canvis demogràfics massa grans, vista la nostra talla geogràfica, en moderaria els efectes. Però tenim la via ben negociada dels trilaterals oberta que va establir un principi molt avantatjós per Andorra de reciprocitat ponderada. A efectes pràctics, això ens permet de conservar la clau de la immigració. Pensem que cal avançar encara en l'assoliment d'acords bilaterals abans de procedir a fer un acord amb la Unió Europea.

El que sí ha plantejat el Govern a la UE en aquest àmbit, és obtenir amb efectes molt pràctics per als nostres ciutadans, que els andorrans puguin passar per les fronteres europees com tots els ciutadans comunitaris, per les mateixes cues, amb els mateixos requisits. Un cop aconseguit l'acord de cooperació general, el Govern està centrant ara els seus esforços en aquesta qüestió.

En la matèria de la llibertat de circulació de capitals, el règim actual es pot mantenir.

En la llibertat de circulació de serveis cal entendre bé que el problema que tenim els andorrans a l'hora d'exportar serveis, no és que no ens ho deixin fer, sinó que quan ho fem estem gravats, vist que no hi ha acord fiscal amb els estats veïns, però un 25% i un 35% respectivament a Espanya i a França.

Per tant, fer un acord de circulació de serveis amb la Unió Europea no resoldria el que volem resoldre, i implicaria, en tot cas, que s'obrirà el mercat andorrà a la prestació de serveis des de la Unió Europea. El que hem de fer i el Govern, amb el Grup Lliberal ho ha encetat, és mirar d'aconseguir l'eliminació de les retencions a l'origen per la prestació de serveis.

La declaració comuna que el Govern ha aconseguit, i que acompanya l'acord sobre la fiscalitat del rendiment de l'estalvi, garanteix l'inici de converses sobre aquesta matèria. Recordo que només fa unes setmanes en aquesta Cambra, l'oposició dubtava de la capacitat de negociació que tindríem per a cadascun dels estats membres de la UE, perquè signés aquest compromís. Estic molt satisfet que el Govern ho hagi pogut obtenir.

Analitzat el camí que hem triat de seguir en relació a les quatre llibertats, què pot compondre un acord amb la Unió Europea? Doncs, bé, la resta de qüestions importants, totes elles que el Govern ha sabut negociar en l'acord de cooperació.

Els ciutadans veuen com anem cloent amb èxit acord rera acord amb la Unió Europea. No es pot minimitzar la importància tant cabdal d'aquests acords que el Govern ha tirat endavant.

O és que no és important que a partir d'ara, amb l'acord de cooperació, s'hagi creat un comitè de cooperació permanent entre Andorra i la Unió Europea, que reunirà per donar cobertura a les accions conjuntes que el nostre país i la Unió Europea decideixin d'emprendre?

No és important que Andorra hagi pres el compromís de coordinar les seves polítiques ambientals i el desenvolupament sostenible del país amb la Unió Europea, i que la Unió avaluï la exportació de residus, tan necessària en aquests moments de transició en el tractament de les deixalles?

No és important que puguem associar-nos als programes d'educació de la Unió Europea, i que els nostres joves tinguin les mateixes oportunitats en aquest àmbit que els seus companys, que són ciutadans comunitaris?

Per a nosaltres és important haver aconseguit que la Unió Europea s'hagi compromès a valoritzar i a difondre la nostra llengua catalana. Que es puguin desenvolupar programes conjunts per a la preservació del patrimoni pirinenc i andorrà, així com que Andorra i la UE es coordinin en matèria social i de salut.

També s'ha creat amb l'acord de cooperació una política de l'espai pirinenc amb tot el que això vol dir per a la política regional, anàleg a l'espai alpí. Ens sembla essencial que a partir de l'acord de cooperació es puguin elaborar programes de tipus Interrec per fer projectes conjunts amb la Unió Europea.

Ja per acabar, es podria potenciar conjuntament els projectes de transport, comunicacions per carretera, o altres com telecomunicacions i energia.

L'acord de cooperació amb la Unió Europea, companys consellers, és un pas d'una transcendència política innegable, ja que crea un espai de cooperació amb la UE, quan fins ara només teníem Unió Duanera, i alhora assenta les bases d'una acció conjunta amb la Unió en una gran part de les qüestions que concerneixen el dia a dia dels ciutadans i el cabal acumulat durant dècades de la mateixa Unió Europea.

La Unió Monetària és un dels grans eixos de la Unió Europea. El Govern ha obtingut que el Consell de la Unió Europea atorgués un mandat a la Comissió Europea per cloure un acord amb Andorra que permeti de produir euros andorrans. L'euro és per tot el continent un símbol tangible d'unitat, i per Andorra serà una projecció patent de la nostra sobirania.

Ahir i avui, Europa està intentant dotar-se d'una constitució. És possiblement, si ho aconseguix, el pas més important que haurà donat la Unió en els darrers anys, i també m'enorgulleix que Andorra hi hagi participat a la manera nostra, humil però pràctica.

El Govern va saber proposar un annex 38 al Tractat constitucional, i fer-ho partícip a Liechtenstein, Mònaco i San Marino, que s'hi van adherir. Aquest annex és particularment rellevant per a Andorra, ja que permetrà invocar la nostra especificitat de petit estat. Les paraules que hi trobem parlen per elles mateixes, i cito: "La Unió Europea tindrà en compte la situació particular dels estats de petita dimensió territorial que mantenen amb ella relacions específiques de proximitat." Fi de citació.

En relació a la fiscalitat del rendiment de l'estalvi, els resultats de la política exterior del Govern també són satisfactoris. S'ha preservat el secret bancari, assegurant la solidesa del sistema financer, i sobretot que Andorra no romangui en condicions de competència desigual en el sector amb els altres estats que han negociat el mateix acord, o fins i tot, alguns estats i territoris de la mateixa Unió Europea.

Andorra manté unes relacions excel·lents amb l'Europa comunitària i els seus estats membres. La prova n'és que el Govern està culminant amb èxit totes les negociacions que ha emprés, analitzant els interessos del nostre país i defensant-los fermament.

Sr. cap de Govern, aquesta legislatura es presentava en els seus inicis molt complicada en matèria de política exterior. Sabíem que la UE volia fer amb nosaltres un acord sobre el rendiment de capital que seria molt difícil de negociar. Volíem passar, també, d'una fase d'Unió Duanera a una fase d'integració major amb la Unió Europea, i sabíem que era important portar a terme aquesta negociació abans que la Unió esdevingués molt més gran. Estàvem a les portes de la Unió Monetària a Europa, però sense la possibilitat de tenir euros propis. Havíem conclòs els trilateralis de circulació i establiment amb Espanya i França, però volíem que quan viatgessin per Europa els nostres ciutadans fossin tractats pel passatge de frontera a les fronteres com els ciutadans comunitaris.

Desenvolupar tots aquests acords en paral·lel, obtenint el concurs actiu de les diferents presidències europees, semblava una tasca gairebé impossible de realitzar, i malgrat tot, el Govern se n'ha sortit: a poc a poc, amb constància, obtenint el suport dels països veïns, convencent les autoritats comunitàries. Es miri com es miri, la tasca del Govern en política exterior amb Europa ha estat plena de seny, d'estratègia, de contingut i de resultats en benefici dels ciutadans d'Andorra.

El Grup Parlamentari Lliberal va apreciar molt en el seu discurs, Sr. cap de Govern, que ja es marquessin les línies de com continuaria la feina del Govern en les relacions amb Europa. Així, en la recta final d'aquesta legislatura, l'obra del Govern no saturarà. Apreciem que ja es comencin a posar en marxa en el proper semestre els elements necessaris per a la seva aplicació pràctica. Així es contribuirà a elaborar un pla conjunt amb els països veïns i la Comissió Europea, per definir les necessitats andorranes en el marc de la nova política que es crea de l'espai pirinenc, en les matèries de transport, comunicacions, energia, política regional, i les possibilitats de programes Interrec per accions conjuntes de connexió amb els estats veïns.

Crear programes conjunts de promoció de la llengua és també un projecte engrescador, Sr. cap de Govern.

Aviat, també ratificarem la Carta Social Europea revisada, i amb això farem encara més possible la cooperació en matèria social i de salut.

Pel que fa als programes d'educació, vam entendre que el Govern posaria en marxa els protocols financers i acord específics per als programes que més interressi de cara als nostres joves.

Amb el desenvolupament de l'aplicació de l'acord de cooperació de la declaració conjunta del mandat euro i l'avançament que es pugui fer sobre el passatge a les fronteres, tenim el camí europeu d'Andorra traçat per als propers anys.

Sr. cap de Govern, el Grup Parlamentari Lliberal continuarà donant suport al Govern perquè culmini aquests objectius. El camí d'Andorra cap a la Unió Europea és recorregut des del seu començament amb una estratègia clara, amb modèstia i possibilisme, però amb eficàcia.

Aquesta segona etapa d'apropament a la qual avui donem ple suport, Sr. cap de Govern, n'és una bona prova.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula el Sr. cap de Govern.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Li volia demanar, si us plau, un temps per preparar les notes com és tradicional en aquests debats, el temps que vostè decideixi.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, no hi ha inconvenient, se suspèn la sessió mitja hora.

D'acord?

(Són les 11.30h)

Es reprèn la sessió

(Són les 12h)

(Deixa la Sala el Sr. Roc Rossell Dolcet)

Bé, doncs, es reprèn la sessió amb la intervenció del Sr. cap de Govern. Teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Seguint l'ordre de les intervencions dels Srs. consellers, en primer lloc, al Sr. Patrick García li vull manifestar que a la seva intervenció ens diu que hem parlat poc d'Europa. Ell em sembla que no n'ha parlat pràcticament gens. És veritat que el seu temps era molt limitat, i ha fet un meritori esprint per moltes coses amb molt poc temps, i li agraïm. Ara, també ha parlat de coses de detall, com que l'euro era folklòric. Això no és així. Espero poder-li demostrar i que se li pugui demostrar més endavant.

I també ha dit una cosa que m'ha fet gràcia, diu que està content vostè, Sr. Patrick García, perquè no em puc presentar jo als pròxims comicis. No sé d'on ho ha tret això. Jo em puc presentar als pròxims comicis, però on no puc presentar-me és a cap de Govern. Això està molt clar. La Constitució és clarríssima en aquest aspecte.

Però en fi, ho agafo amb la simpatia que vostè ho ha dit, i... per dir-ho d'alguna manera, Sr. síndic.

En tot cas, el que sí vull dir és que nosaltres hem parlat, fa dos dies que parlem d'Europa. N'he parlat molt d'Europa en el meu discurs d'ahir. Dir que no he parlat gaire... no sé, potser hauria de parlar més a poc a poc, i amb més detalls i amb més papers, però no vaig voler cansar massa a Vostres Senyories, ahir, amb molts més detalls.

El Sr. Jordi Mas ha evidenciat en el seu discurs allò que ja sabíem, que les diferències que tenim entre el Partit Liberal i el seu grup en temes d'Europa són de procediment en alguns casos, són en alguns casos també de matís, em sembla que ho puc dir així.

I la seva permanent inquietud que compartim pel tema dels serveis, també s'ha de matisar dient que els serveis a Europa, negociar-los amb tot Europa amb un acord com el que proposa el Partit Socialdemòcrata, el Sr. Bartumeu, significa, doncs, moltes reciprocitats i moltes més dificultats que les que ens sembla que per ara podem arribar a negociar cas per cas. Salvaguardes se'n pot fer sempre que es vulgui. Això és veritat.

I en fi, hi ha tants detalls del seu parlament que em permeto de dir que estem bastant a prop amb les postures que defensem mútuament, que em continua sabent greu que a causa del reconegut "non-paper", -nom aquell bàrbar que sempre ens fa riure una mica a tots-, puguin vostès haver abandonat una taula de negociació. Potser no era suficient pretext, em sembla a mi, però tenien tot el dret a fer-ho, com és natural.

Vostè ha parlat que el procediment que hem seguit ara és equivocacat, perquè al Consell no li hem demanat un mandat, com es va fer l'any 1986. Però és clar, l'any 1986 la situació institucional era molt diferent. El Govern Pintat no tenia la competència, i sobretot, el Consell, encara més, no tenia la competència que té aquest Consell, en general, després de la Constitució.

I per tant, em sembla que el procediment emprat, l'estructura institucional actual ens ho permet perfectament. És perfectament coherent. Altra cosa és demanar que el Consell General hagués pogut seguir en debats contínuament cada un dels avenços amb la negociació. Però això no és pràctica que es faci a cap parlament europeu quan es negocien temes d'aquesta importància, em sembla a mi.

És veritat, com ha dit el Sr. Bartumeu, que Suïssa, per exemple, ha portat una informació, i a més a més a partir d'ara aquests acords que s'ha pres entre tots aquests estats i la Unió Europea, a Suïssa potser seran objecte d'un referèndum. Perquè a Suïssa tenen una pràctica molt estesa sobre aquesta manera de fer, i com que tots els temes estan lligats i tota l'entrada en aplicació de tots els convenis es lliga d'uns estats als altres, de la manera que si no s'aplica a tothom, no s'aplica a ningú, doncs, haurem de veure, també, per això no podíem ser els primers, perquè Suïssa segurament té un procediment de ratificació més llarg que el que podrà ser l'andorrà.

En tot cas, i per la seva intervenció que ja dic, no li puc discutir gran cosa, perquè com que compartim

moltes fonts de la seva inquietud, però diferim en coses, més aviat, em sembla a mi, de procediment.

No hem deixat els petits estats de banda, i la seva proposta que vostè alguna vegada ha dit aquí, de crear una mena de grup dels quatre petits, per fer un grup d'acció i de pressió més fort; jo alguna vegada em sembla recordar que n'hem parlat i que li he dit que hi ha el doble perill o hi ha el perill que per un costat pugui ser bo, sí, a tenir un organisme creat ja establert de cooperació entre els quatre estats per negociar, però hi ha l'evident perill que la constitució d'un grup de quatre petits -això ja es va parlar a les Nacions Unides, en algun cas- la reacció de molts països grans seria de considerar-nos com una sola entitat, els quatre petits.

Els quatre petits són tant diferents els uns dels altres, com vostè sap molt bé, que ens costa molt dir anem a defensar els mateixos casos. I la prova és que amb aquesta negociació, cada petit ha defensat els seus punts de vista des de postures ja diferents. Liechtenstein forma part de l'EFTA, de l'espai econòmic europeu, per tant ja té una implicació molt més gran amb Europa. És cert que havia obtingut una sèrie de derogacions sobre la circulació i l'establiment de persones, per exemple.

Per tant, nosaltres seguim pensant que el que s'ha de fer entre els quatre petits estats del continent és treballar junts amb les relacions facilíssimes que avui dia es pot tenir entre els responsables polítics de cada país. Però no constituir un organisme, una mena de multilateral dels quatre petits, per evitar voler ser una mica més provocatius de cara als grans, perquè als grans ja els hi és prou fàcil de tractar els petits, -com a petits que som, encara que ens ajuntéssim els quatre no seríem més grans, sinó que potser seríem més petits. Perquè cadascú ha de defensar les seves particularitats que són ben diferents segons els estats que parlem, i sobretot pel fet que cada país d'aquests quatre té unes circumstàncies econòmiques molt diferents.

Per tant, em sembla que no cal avançar amb la idea de fer res més que el que fem, i li asseguro que els resultats són bons. I no hem deixat els petits de banda, no perquè, és clar, cadascú defensa el seu bistec -deixeu-me dir-ho així. Cadascú defensa la seva situació i la seva realitat econòmica aferrissadament, i a l'hora de la veritat ens hem comunicat cada una de les decisions que hi ha hagut per part de nosaltres, i nosaltres amb tota sinceritat, i em sembla que també podem dir que els nostres companys dels petits estats també.

En tot cas, vostè ha dit que el principi i el final, els resultats són positius. Em sembla que ho he llegit en el seu... ho he sentit i després ho he confirmat al

llegir-ho. I el que sí, és que les energies que hem esmerçat, la poca gent que tenim als ministeris, a tot arreu a Andorra, tothom es queixa que no som un país amb una gran abundància de persones. Tenim uns assessors que ens ajuden, és cert. Però aquests esforços els hem esmerçat amb la línia que marcàvem i que es poden esmerçar amb totes les que es vulgui a partir d'ara, a partir d'aquesta bona base que tenim.

Hem creat una bona base, aquí s'ha dit; vostès ho han dit que la base obtinguda no és l'òptima o la que haguessin fet els socialdemòcrates, per exemple, però han dit que és un bon acord tant el de fiscalitat de l'estalvi com el de cooperació, encara que, segons el Sr. Bartumeu, desprovist del contingut que ells voldrien. Li admeto la seva opinió, naturalment, només faltaria.

Però tenim una base ara, i llavors aquesta base jo sí que li puc assegurar, i em sembla que val la pena recollir la seva proposició de crear una mena de grup de treball a partir d'ara per donar contingut a cada un d'aquests acords, endavant. Vull dir que estem d'acord en fer-ho, i li agraeixo que ho vulgui fer. És a dir una taula de consulta, en fi, ja veurem quina forma li donem. I amb la voluntat, realment de treballar-hi i d'avançar-hi.

El moment és millor. Per què no ho fèieu abans? Pot dir-ho, és clar, ho pot pensar almenys i ho pot dir. Però és clar, és que el tema és que quan estàs negociant amb 15 països, amb la imminència que n'hi hagi 10 més que entrin, amb una imminència d'una constitució europea que prou es discuteix, que no sabem ara mateix en quin punt està, però semblava que després de quasi no dormir els responsables polítics de tot Europa, aquest matí potser la resoldran, amb les esmenes que s'hagin de fer. Jo crec que tiraran endavant.

També hem de dir que tots els experts han dit, i els polítics ho diuen, que no és ben bé una constitució. No ens hem pas d'enganyar. És un acord de tots els països, és un tractat; no arriba a ser una constitució, no està per sobre de moltes coses. És una cosa una mica ambigua, però és el més que es pot fer, segurament, en aquest moment d'ampliació tan gran d'Europa.

Per tant, a veure, li reconec i li accepto la seva proposta de fer una comissió adhoc. Pot estar segur que en aquesta comissió hi haurà la participació dels experts que el Govern pugui proporcionar-hi, i estaran a l'abast dels grups que hi vulguin participar. I els temes els definirem de comú acord una vegada haguem avançat ja en aquest marc. Tenim un marc establert. Em sembla que ara és el moment, perquè el moment de negociar contínuament amb la Unió

Europea amb les variants que hi ha, amb l'evidència que estava negociant Europa amb una colla de països, amb el fet que nosaltres som els que vam demanar i obtenir que s'inclougués en el nostre acord de fiscalitat de l'estalvi la necessitat d'Europa i la voluntat d'Europa de parlar amb els altres estats, amb els quals encara no s'ha parlat. Em refereixo, naturalment, als països sobretot de l'extrem orient. És clar, és molt interessant que Europa es doni, es vulgui donar una equivalència tant com es pugui, un intercanvi d'informació amb casos determinats, i que la fiscalitat de l'estalvi permeti unificar una mica més la tributació dels capitals de l'estalvi europeus.

Però és clar, si això no es fa al mateix temps, o s'intenta fer, com a mínim, amb països com Singapur, Malàisia, la pròpia Xina, i tants altres d'aquell món, Europa pot quedar descapitalitzada fàcilment. I no serà el cas. Estic segur que no serà així perquè Europa sap el que ha de fer. Però ho vam haver de demanar nosaltres que s'inclougués, i ho hem obtingut. Per tant, és un bon resultat també.

Per tant, confirmo el que li he dit, Sr. Jordi Mas i el seu grup, treballarem juntament tant com puguem a partir d'ara sobre els temes que ens ajunten, que són bastants.

Pel que fa al Partit Socialdemòcrata, com ja ho hem anunciat i a més ho havíem anunciat respectivament en els nostres programes electorals. Li agraeixo molt Sr. Bartumeu la manera com ha expressat les seves discrepàncies, encara que primer ha fet una referència llarga, tota una sèrie de qualificatius, però són tots absolutament respectuosos, són opinions sobre la manera de fer. Hi ha una llarga llista, i l'ha fet molt de pressa. De seguida ha buidat el pap i ha explicat tot el que pensa que no, que volíem... una cosa sí que li he de contradir. Nosaltres no volíem impedir controlar el Govern ni fer una anàlisi de la situació a Europa.

El debat d'orientació política tindrà lloc. Tindrà lloc en el moment que es decideixi per la Junta de Presidents. I els motius que vaig expressar a la Junta de Presidents que em semblava que era més oportú de fer-lo més a prop del final del meu mandat, -del meu mandat de deu anys de cap de Govern llargs-, sí serà així, doncs, em semblava més adequat, perquè se'ns donés, evidentment, l'oportunitat de poder explicar tot al final del que haurem pogut acabar durant aquest temps que ens queda, i no fer-ho d'una manera estroncada, precisament ara que estem fent força feina, i que fer un debat d'orientació política pròpiament dit, per veure quina serà l'orientació política d'aquest Govern i d'aquest grup parlamentari els pròxims mesos, que són pocs mesos, doncs, potser no era el millor.

No obstant, sí que l'explicarem també a l'octubre, l'orientació política nostra, perquè serà la que continuarà presentant-se a debat dels electors a les eleccions de l'any que ve. I per això, a veure, la voluntat no, perquè el mitjà que tenen vostès de demanar un debat aquí, fins i tot si no haguessin tingut una firma i ens l'haguessin demanat, jo hagués suggerit als nostres companys que els li haguessin donat per fer aquest debat. Per què no? És interessant que s'hagi fet, i li reconec que ho podíem haver fet nosaltres. Podíem haver-lo demanat nosaltres en algun moment. Però perdoni'm que li digui, i m'excuso de dir-li que nosaltres, és clar, la feina immediata que tenim és fer la feina amb Europa, és negociar contínuament i ho estem fent fins l'últim dia.

Després toca, evidentment, poder fer un debat i poder explicar les opcions, tot i que, i li dic aquí ja, hem donat el màxim d'informació tant al Ministeri d'Exteriors com al Ministeri de Finances, els hi hem donat, em sembla, 24 trameses d'informació, han fet 4 compareixences al Ministeri d'Exteriors davant de la comissió corresponent. I per cert, mai han hagut d'aplicar l'article 5 en aquests dos ministeris referent a Europa. En altres casos sí, i el Sr. Esteve López ho ha hagut de fer molt sovint, és veritat, ho ha fet molt sovint, en tot cas. Però en canvi, en aquest cas no s'ha fet mai. Per tant, voluntat d'informació sí. No l'hem donat a comptagotes, això sí que li contradic.

Quan vostè parla de llum i taquígrafs, bé, és clar, és això, 4 compareixences, 24 trameses d'informació. Mai s'ha hagut d'aplicar una demanda coercitiva perquè es donessin els papers. I bé, quan el poeta diu que reconèixer les coses, que la raó que s'ha tingut no dóna raó pel present, vostè em reconeix que hem tingut raó. Ja és molt. Avancem molt. Avancem a què vostè, a través d'un poeta, -que no ha dit quin era, abans de parlar de Proust-, ens diu que a l'haver tingut raó no ens dóna raó avui dia. Molt bé. No sé quan vol dir que teníem raó, potser en alguna cosa no té res a veure, però em sembla que a mi m'agrada que em digui això. Ja em satisfà bastant perquè hem avançat una mica. Ara ja reconeix que en alguna cosa hem tingut raó.

Com també ha reconegut vostè que el tractat sobre fiscalitat del rendiment de l'estalvi és bo. I no és solament el que demanava Europa. Aquí sí que vull insistir en una cosa. No és absolutament el primer. El que van demanar ells inicialment no el vam acceptar. Hi havia un intercanvi d'informació automàtica a partir de l'any 11, i això no s'ha transcrit en els acords. No hi haurà entrega de documentació immediata a partir de mai. Això és un canvi substancial que es va acceptar després de fer-lo.

La gran diferència entre vostès i nosaltres en aquest tema és de caire potser impositiu o potser de concepte de com s'ha de negociar de cara a Europa. Vostès sempre han dit que hauríem d'anar, d'entrada ja de seguida, l'any 2001, de seguida posar un impost sobre el rendiment de tots els estalvis andorrans. D'alguna manera abans que ho demanés Europa ja volia tirar-ho endavant perquè era coherent això, és cert, en la línia que vostès marquen en el seu programa. Nosaltres no marcàvem en aquesta línia, i el nostre programa és el que hem hagut d'aplicar amb la majoria absoluta que hem tingut per fer-ho.

I a partir d'aquí, és clar, vostès poden seguir dient que era la bona opció, però era l'opció que els andorrans i les andorranes ens van donar a nosaltres, no la de vostès. Però admeto que és una altra opció, segur.

El que passa, és que abans que Europa demani els rendiments de la fiscalitat de l'estalvi establir-ho a Andorra, no ens hagués permès de cap manera obtenir les altres coses que hem obtingut.

Jo pretenc que, i una cosa també la vull dir sobre el que vostè ha valorat aquí, no tenim mala relació amb Europa. Vostè diu en el seu discurs que els andorrans se'ns ha vist com uns aprofitats i se'ns ha rebut malament alguna vegada. A nosaltres no ens ha passat això que ens hagin rebut malament.

I els fets ho demostren, inclús últimament, ho he de dir. Les bones relacions amb Espanya i França són patents. Vostè em retreu molt sovint el tema aquell del tabac de fa anys. En podríem parlar molt, però em sembla que ho deixaré, si em permet, pel dia del debat d'orientació política, perquè no val la pena que en tornem a parlar, encara. No ho faré aquí, perquè crec que no toca. Vostè hi ha passat molt per sobre, per tant no vull insistir ni vull treure altres temes d'aquest caire, perquè no toca no correspon, aquest no és el debat.

Però sí que les relacions amb Espanya i França li he de dir que són bones i els fets ho demostren quan ho vaig dir ahir. Quan vaig dir que els fets ho demostraven, no ho vaig demostrar amb res, amb papers, però els tinc i vostès també els tenen. Hi ha una sèrie de cartes que se li van trametre al novembre, bé molt abans que això, però al novembre del 2003 ja se'ns va dir per part del ministre italià que ens renovava el seu sentiment de satisfacció per la confiança dipositada pel Govern d'Andorra en la presidència italiana i en la seva actuació dirigida en constant reforçament del marc jurídic en el marc de les relacions amb la Unió. Això no és una mala recepció de les nostres demandes.

Molt recentment, el 8 de desembre del 2003, el Sr. Chrispaten ens va dir que el ministre d'Afers Estrangers...

(Se senten veus)

Ah, sí perdoni, ens van dir la Sra. Noelle Lenoir, i el secretari d'Estat de Madrid, Ramon de Miguel, ens van dir que durant els nostres diferents contactes amb Andorra -tradueixo del francès amb directe-hem tingut l'ocasió de constatar l'esperit constructiu que animava el Govern d'aquest país amb les seves relacions amb la Unió Europea. Està en aquestes cartes. I la més recent, que ha arribat ahir mateix i que l'hem tramesa, em sembla, aquest matí, és dels actuals, Claudie Agneré i Alberto Navarro, secretari d'estat d'assumptes europeus, ell, i ministra delegada d'affers europeus de França ella, que diuen essencialment el mateix. Diu també, que agraeix els esforços dels progressos d'aquests últims mesos. És una bona recepció pel treball fet per nosaltres a Europa per part dels dos estats veïns. Tal com vaig dir ahir, precisament, sense tenir en compte ni el color polític, com no ha de ser, ni les circumstàncies dels governs de cada país.

A partir d'aquí, el debat en què se situa. No el situarem ara sobre els impostos ni sobre el sistema impositiu que volem pel nostre país, això també serà ocasió de fer-ho, potser no en el debat d'orientació política, en tot cas en els debats de la campanya electoral propera.

I dels quatre punts que vostè ha citat com a mal resultat d'aquest conveni, que malgrat tot diu que es bo. Bé, nosaltres hem tingut la certesa d'haver fet el millor possible en aquest moment amb Europa, i fer-ho precisament en un moment ben difícil. Per què? Perquè era el moment d'arribar a la gran ampliació europea, la més gran que hi ha hagut, i segurament que hi haurà en tota la vida recent de la Unió Europea. Per tant, s'havia de fer llavors, s'havia d'arribar a un resultat.

Quan es negocia, ja voldríem nosaltres tenir sempre raó amb els nostres arguments i que ens la donessin 15 o 25 països. En aquest cas n'hem tingut prou amb bastantes coses, i és clar, donar-li contingut al tractat de cooperació és feina de tots. Però hi ha una obertura molt gran en moltes coses que abans no hi era d'una manera explícita. Hi ha un compromís força important de la Unió Europea a treballar amb Europa en la Comissió de Seguiment per tot el que es pugui.

A partir d'aquí, és clar, jo no em voldria allargar massa amb punts de detall, perquè, en tot cas, em sembla que l'important tant el que hagi d'explicar personalment del treball que hem fet, com el que avui vostès l'opció que vostès haguessin fet, tots els

grups que som aquí, s'ha permès a la ciutadania que hagi pogut seguir aquest debat o que en pugui tenir informació per la premsa, de saber que és un tema que es treballa des de tota la Cambra parlamentària, que s'hi ha treballat des del Govern i que no és fàcil. Però que amb les circumstàncies d'ara, amb l'estructura institucional del país, amb la possibilitat d'obtenir el que hem obtingut, que la Constitució Europea parli dels petits estats. Els altres petits estats no se n'havien preocupat d'aquest tema. Vam ser nosaltres que vam posar la iniciativa de fer-ho, i va poder-se fer malgrat que el temps anava més de pressa del que es preveia. Fins i tot hi va haver una bona rebuda per part també, en aquest cas, ens van rebre bé per parlar i per fer aquest afegit.

Em sembla que tot plegat conforma una bona feina feta pel Govern, i una bona feina de suport del Consell General, del Grup Parlamentari Lliberal, sobretot, però també en alguns punts de tota l'oposició.

No obstant això, és clar, les diferències que tenim, doncs, són les que són. Són les que es van exposar ja en el seu moment en els programes electorals, i és clar que sí, seran les mateixes o diferents, -no gaire diferents-, en la pròxima campanya electoral, quan correspongui.

De moment, em sembla Sr. síndic, ho voldria deixar aquí, encara que hi ha molts més punts de detall per afegir, però si s'escau, potser demanarem un altre torn després.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Passem al torn d'intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt, intervé el Sr. Patrick García. Teniu la paraula.

El Sr. Patrick García:

Gràcies Sr. síndic.

Gràcies Sr. cap de Govern, però, malgrat tot, no m'ha contestat a cap de les preguntes que li he fet en la meua breu exposició. Quan vostè diu que jo no he parlat d'Europa, n'he parlat una miqueta d'Europa en el que he tingut de temps, i li he demanat una sèrie d'explicacions que vostè no m'ha donat.

Al mateix temps, el president del Grup Parlamentari Lliberal m'ha donat una petita idea, ha parlat d'estratègia, de seny. Justament, el que demanem des de l'oposició és estratègia, seny. Sou el reis dels plans, i aquesta vegada de pla estratègic del país per anar cap a algun lloc no l'hem vist enlloc.

Jo encara estic esperant que ens expliqueu que voleu fer a Europa. Feu un acord del rendiment del capital i no n'aprofiteu per modificar el model tributari del país. Creeu un sistema que és l'ISI que no apliqueu perquè vegeu que no és bo. Minvàveu el poder adquisitiu de la gent del carrer i només defenseu un sector econòmic del país. I parleu d'economia productiva. No la coneixeu l'economia productiva. Només defenseu l'economia especulativa. I Andorra s'està tornant el país de la fidúcia amb moltíssims dels aspectes.

I això, un dia o altre, ens ho faran pagar, i no ens costa tant tornar al Virtus Unita Fortior, el famós seny dels andorrans, i avançar-nos als esdeveniments.

El Sr. síndic general:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jordi Mas.

El Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

El nostre exposat ha anat en el sentit de poder fer un comparatiu del que eren les nostres propostes que en un cert moment es van presentar en aquesta taula de negociació, i quins eren els objectius, i a través del discurs programa, i el que enteníem que s'havia d'anar a negociar a Europa a través del famós consens.

No es va poder fer, i això el debat, com he dit abans s'havia d'haver fet a l'inici de la legislatura, i no pas al final, amb el qual jo penso que haguéssim pogut aclarir i intentar buscar una altra solució. La taula es va trencar. Es va trencar pel famós *non paper*. Diu que vostè no entén per què. Jo entenc que una taula de treball és una taula amb igualtat de condicions. No es van donar aquestes igualtats, i per tant, allò es va trencar perquè no hi havia raó de continuar d'aquesta manera.

A veure, som iguals en els plantejaments, vostè ens diu, bastant similars, sobretot en el fons, Però estem parlant d'uns plantejaments del 2001, i com he dit abans, l'economia, els països, la societat han evolucionat enormement. I pensem, i ja defensàvem en aquell moment a un projecte bastant més ambiciós cap a serveis i cap a altres elements que podrien venir a enriquir, perquè enteníem que s'havia de donar un canvi radical, una aportació més important a l'acord que ja teníem. I per tant, havíem d'anar a buscar altres fonts d'economia pel nostre país.

El repartiment de serveis vostè em diu que amb un acord amb la Comunitat és més complicat perquè hi ha la lliure circulació de serveis. Evidentment cap

aquí a dintre ja he dit que allò era un perill, però es podien trobar fórmules i negociacions. Jo entenc que hi pot haver sistemes, però que avui mateix ja el tenim aquest problema. Avui mateix, com vostè sap, la Cambra de Comerç s'ha queixat repetides vegades de l'intrusisme i d'altres vegades. Per tant, hi ha serveis que s'estan donant al nostre país, i per tant, sense cap marc legal ni amb la Unió ni amb acords bilaterals, però s'hi està treballant aquí dins.

Per tant, jo penso que els més castigats realment som els de dins de casa, i per tant, val la pena ser ambiciosos en aquest aspecte i poder anar més endavant en aquest acord marc i aquestes negociacions que convenen pel nostre país.

I penso que s'ha de ser ambiciós perquè l'estructura que avui tenim és bona, tots ho hem reconegut, però per la via del fet també ja ens està repercutint, no diria de forma negativa, però que a la llarga potser de forma negativa. Perquè els països del voltant estan evolucionant ràpidament.

L'acord del 1990 o la part del país tercer, en el que tenim un diferencial fiscal important, aquest diferencial cada vegada l'estem reduint, no per la via del diferencial fiscal sinó per la via del comerç internacional dels països veïns, amb el qual aquesta competitivitat l'estem disminuint. Això és obvi, s'està constatant i, per tant, l'opció que hem de fer és avançar-nos a aquestes situacions i poder buscar les mesures per evitar aquesta problemàtica i intentar donar sortida a tots els sectors econòmics.

Ha fet referència al mandat, jo he volgut fer referència al mandat explícit de la negociació, ja sé que avui no havia de passar pel Consell, però parlava, sobretot, de la bona manera de parlamentar-ho o la manera de fer -jo entenia- i tal com s'havia parlat a l'inici, amb un consens s'havia d'haver fet aquest debat, i en tot cas, mantenir o obtenir un mandat del Consell General per poder sortir, amb el qual se sortia amb una força de tota la Cambra parlamentària reforçant una posició unànime, i per tant, la força de negociació a Europa, segur que hagués estat una altra, que no és la que han tingut aquests acords, per negociar aquest acord de cooperació.

Als petits estats, nosaltres hi hem fet referència, i en algun altre debat també n'hem parlat. Nosaltres la proposta que fèiem era d'estudiar la possibilitat, no de fer una associació, sinó d'estudiar la possibilitat d'associar. D'associar vol dir de buscar les formes correlatives, d'intentar defensar els interessos comuns, que no som els primers ni els últims que es fan a Europa, sinó dins dels mateixos països comunitaris hi ha les regions o les quatre regions europees que són unes associacions tipus

associacions dintre de la mateixa Unió, que defensen els interessos de les quatre regions, amb les quals no veig quina manera, quina por podia tenir que els quatre petits estats històrics de la Unió Europea poguessin trobar la manera. No sé si l'associació és la paraula, però en tot cas sí que és la fórmula.

Sí que la vau recollir quan vau treballar, o quan vau pensar amb el tema de la Constitució europea, i anar a tocar, doncs, aquests petits estats. No és res més que això, i jo penso que aquesta és una fórmula d'obtenir un recolzament mutu, i a més a més de negociar.

Jo sé que països petits tenen interessos comuns amb nosaltres, i ho han demanat a través de les relacions que tots tenim a fora, ho sabem. I per tant, volen també conèixer i volen saber quina és la nostra posició, i de quina manera poden defensar els interessos conjuntament amb nosaltres.

Per tant, no és un tema que pugui quedar totalment obert o que pugui quedar totalment passat de problemàtica, com ha volgut fer veure el cap de Govern.

Vostè parlava de la reflexió, ahir parlava d'una reflexió durant els darrers anys per arribar a aquest acord. Jo penso que la reflexió és el que nosaltres demanàvem a l'inici. La reflexió s'havia d'haver fet a través d'aquestes propostes que avui s'han expressat aquí a través dels estudis de repercussió que podien tenir en positiu i en negatiu, aquestes i altres propostes que segur que poden sorgir dins d'aquesta taula d'experts que nosaltres havíem proposat, i altra gent que poden implicar-se dins d'aquestes anàlisis. I aquesta reflexió és el que podia conduir a aquest apartat nou.

Per això nosaltres demanem encara més una altra vegada, i pensem que encara no hem acabat, perquè, tal com dèiem abans, aquest acord és un acord de mínim -entenem-, però penso que Andorra ha de ser més ambiciós i ha d'anar més enllà, perquè l'Europa del nostre voltant està evolucionant molt ràpidament, i nosaltres sembla que no ens en donem compte. Però el que realment ens interessa és fer un pas de gegant endavant, com va ser l'acord del 90. Va ser un pas revolucionari. Va venir condicionat, evidentment, per l'entrada d'Espanya al mercat comú. Però és que avui nosaltres hem de fer un pas igual o similar, o inclús, potser més ambiciós, perquè ens ve condicionat per l'evolució constant d'Europa.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

Em referiré primer a la intervenció del company president del Grup Parlamentari Lliberal, per seguir immediatament després pel Sr. cap de Govern.

El president del Grup Parlamentari Lliberal ens ha fet una intervenció que, al nostre entendre, tenia una filosofia general força conservadora. Ens diu que la feina del Govern en matèria europea ha estat en benefici de tots. Nosaltres, del que hem dit, sobretot en matèria impositiva, hem arribat a la conclusió que els andorrans, teòricament som tots iguals, però n'hi ha uns més iguals que d'altres.

Espanya, gràcies a l'obra del Govern, doncs, podem viure i treballar-hi. Miri, no tothom ni en tot. És a dir, hi pot viure tothom, però no tothom hi pot treballar en el que voldria, els andorrans hi poden treballar únicament com assalariats no com a professionals lliberals.

Segon, tenim la clau de la immigració i amb la proposta dels socialdemòcrates no la tindríem. A veure, amb la proposta dels socialdemòcrates el que sí tindríem és personal qualificat i competent. La clau de la immigració que vostès volen i ja ens ho han demostrat, és la de les quotes de treballadors, com més extracomunitaris millor, com més desvalguts millor, i així anem omplint l'hosteleria i la construcció amb la clau de la immigració.

Punt número tres, la gran obra del Govern permet que no fem cues i que puguem fer la mateixa cua dels comunitaris als aeroports. A veure, a nosaltres no ens molesta especialment haver de fer una cua quan arribem a Londres amb persones que tinguin la pell més fosca que nosaltres. El que ens molesta és que després els andorrans no puguin treballar a Londres. I amb el nostre acord d'associació hi trobaríem una solució.

Em diu que la declaració d'intencions permet resoldre els temes de la fiscalitat. A veure, aquí diu, declaració d'intencions: "... consultations pour emmener la mise en oeuvre". Ja hem dit abans que els termes són molt importants. Per tant, diu "consultations", que no és negociacions ni amb català ni amb francès, diu podrien amb interrogant, i podrien portar a la "mise en oeuvre", a què es comencés. I a sota diu d'una cooperació bilateral "dans le domaine fiscal visant a examiner les conditions dans lesquelles le retenu a la source en particulier sur les recettes de prestations de services de produits financiers perçus dans les états membres pour être éliminés ou réduites".

Per tant, això és una declaració d'intencions, és una bona declaració d'intencions. Ja li reconec que és

millor que no tenir-la, però no ens vulgui dir, que és el que dèiem abans, nosaltres ja ens sembla bé el que han fet fins ara, però no ens vulgui vendre garsa per perdiu. Aquí no hi ha res més que la possibilitat de parlar-ne, i aquí a Espanya ja ens espera. I aquí vostè ja sap que ens diran, a veure, quina fiscalitat heu canviat a Andorra? Podem fer un conveni de doble imposició, com que amb la vostra política que és diferent de la nostra no haureu fet això, aquesta declaració d'intencions es quedarà amb paper moll.

Llengua catalana. Jo entenia que aquest era un tema que s'escapava una mica del tema europeu. Bona prova d'això és que el cap de Govern en va parlar ahir i nosaltres avui no n'hem parlat. Però com que vostè ens ha tornat a portar aquí la nostra estimada llengua, li hem de dir que abans d'anar-la a defensar a Brussel·les potser que els hi haguessin dit als seus dos ministres successius d'educació que la defensessin a Madrid. Perquè hauríem quedat molt millor. Perquè resulta que si a Brussel·les volen ser tant catalanistes i a Madrid renunciïn al català amb els convenis amb l'Estat espanyol, no sé quina és aquesta política de defensa de la llengua.

I a més a més pregunta: l'obra del Govern de 10 anys, què ha fet en deu anys pel català aquí? Quines obres s'han fet, quina preparació, quines subvencions s'han donat? El que sí que s'ha donat són moltes autoritzacions a emissores de ràdio estrangeres que emeten tot el dia en castellà. Això sí que ho ha fet la vostra obra de Govern.

L'euro. Quan era el moment, no ens hi vam voler agafar al carro, perquè sinó ja el tindríem sense haver de fer tantes grans negociacions, com l'ha tingut Liechtenstein, com l'ha tingut San Marino, com l'ha tingut la ciutat del Vaticà. Ara sembla que això és el resultat d'una gran negociació, quan en aquesta mateixa taula de Govern dins d'aquesta obra de deu anys, el que havia dit el ministre d'Economia d'una anterior legislatura, és que aquest era un tema menor. Ara sembla que és un tema transcendental.

Per tant, aquesta obra de Govern diu que és un camí europeu d'Andorra. Obra de Govern, camí, és clar, això perdoni però ens fa pensar amb l'obra de Déu que amb llatí és L'Opus Dei. Espero que aquest balanç d'aquests deu anys d'obra de Govern no es converteixi amb un llibre que també es digui el Camí.

El Sr. cap de Govern em diu que aquest debat d'orientació es farà quan ho decideixi la Junta de Presidents. No, és farà quan ho decideixi el president del Grup Parlamentari Lliberal, perquè ja no es va fer perquè ho va decidir el president del Grup Parlamentari Lliberal. Perquè a la Junta de Presidents el vot és ponderat, i amb el sol vot del

president del Grup Parlamentari Lliberal -cosa que no s'havia fet mai des de la Constitució- es va frustrar la possibilitat de fer aquest debat. Per tant, no ho decidirem nosaltres, ho decidirà el Sr. Naudi, evidentment d'acord amb vostè.

Jo hi veig una certa contradicció. Me n'ha parlat i li contesto, en dir que aquest debat, doncs, ja el farem perquè així doncs serà el final, i ja estem molt al final. Però si abans el mateix president del Grup Parlamentari Lliberal ens deia que segueix fent molta feina, doncs, bé era el moment d'explicar-la ara al juny tota la que s'ha de fer fins al final de la legislatura.

Efectivament, no hem hagut d'utilitzar l'article 5, -té tota la raó de dir-ho-, per reclamar documentació, però sí que hem hagut d'utilitzar la via del control al Govern i fer nombroses preguntes. No he fet l'estadística, però unes quantes, per anar seguint, perquè no ens arribava la informació, jo diria puntualment, com i quan s'estava negociant la qüestió, sobretot, de la fiscalitat de l'estalvi. Ho trobarem al Diari de sessions, però repetidament hem fet preguntes que després d'aquestes preguntes hem rebut informes. Repetidament se'ns ha dit que no estaven a punt les actes. Les actes, a vegades, les hem rebut, s'entén el resum el qual podem tenir accés els consellers generals, doncs, amb 2 mesos de retard bastant sovint.

La diferència que ens oposa, efectivament té raó vostè, i no diré que és irreconciliable, però que és evident que són dos projectes diferents per Andorra és la qüestió dels impostos, ja m'hi referia fa un moment.

Per tant, és un debat que podem mantenir, però que ja sabem on som els uns i els altres.

És clar, això de la bona o mala relació amb Europa. Nosaltres si li hem dit el que li hem dit, i si hem parlat del tabac, fixi's que el president del Grup Parlamentari Lliberal també n'ha parlat i m'ha semblat que ho llegia, amb el qual probablement no n'ha pas parlat perquè n'haguem parlat els socialdemòcrates primer, sinó perquè ja en volia parlar. És a dir, que ja se n'ha parlat del tabac. Però si nosaltres hem escrit i hem dit això, és perquè vostè ha parlat que feia deu anys que es mantenien aquestes bones relacions, és per això que ho havíem dit.

I el tema d'Europa, a veure, les transcripcions, les actes que efectivament ens ha enviat la ministra de Finances, hi ha diverses actes on queda ben clar que el comissari Bolkestein, -no les últimes, les de fa un any, les de fa dos-, el comissari Bolkestein era bastant sec en les seves declaracions. Era tan sec que en diverses ocasions surt en aquestes actes que hi ha

una mena d'acord guillotina, les paraules que utilitzen allí a Brussel·les, que era la fiscalitat, i que si Andorra no firmava o no es comprometia a rubricar en un moment o altre la qüestió de la fiscalitat, no hi hauria ni acord de cooperació ni acord de l'euro, ni res de res. Això no és que ho digui jo. És que està escrit en documents que ens han donat vostès, a part que nosaltres hem anat a Brussel·les i també ens ho han explicat. Però és igual, ara només parlo dels documents que vostès mateixos ens han facilitat.

En tot cas, jo crec que l'important no és si les teníem meravelloses o les tenim més o menys bones, sinó que Andorra aconsegueixi tenir unes relacions de suficient confiança perquè quan vulgui demanar diverses aportacions del pressupost comunitari andorrà, ho puguem fer en unes condicions de suficient confiança com perquè no se'ns pugui dir que no estem en condicions de reclamar res perquè ens escapem d'estudiar a l'hora d'introduir una mínima fiscalitat i una mínima transparència en les nostres actuacions.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

A continuació pel Grup Lliberal, Sr. Càndid Naudi teniu la paraula.

El Sr. Càndid Naudi:

Gràcies Sr. síndic.

Primer, miri, contestaré al Sr. Patrick García. Miri, Sr. García, pel que he entès en el seu discurs em costa trobar-hi alguna aportació al que avui ens pertany, que són les relacions amb la Comunitat Europea. M'ha costat, m'ha costat trobar-hi alguna cosa. Una cosa sí, al final que hi he trobat.

Tanmateix, estigui segur, Sr. García, que compartim amb vostè allò de la paraula seny, i estigui ben segur que en aquest cas, tant el Grup Lliberal com el Govern, en té molt de seny, i així ho hem demostrat en el decurs d'avui en aquesta Sala.

Miri, Sr. Mas, jo el que li diré és que del seu discurs m'he donat compte que compartim moltes coses. Li diré que en moltes coses, com s'ha vist hi estem d'acord. Res més que això.

Quant a vostè, Sr. Bartumeu, que ha fet referència a la Junta de Presidents. Evidentment, li dono tota la raó. Vostè té raó. És, en aquest cas, el president del Grup Lliberal que té segurament poder de decisió. Però aquest no va ser el cas Sr. Bartumeu. I no va ser el cas, perquè a la Junta de Presidents vàrem ser sensibles a les explicacions del cap de Govern, i com que vàrem ser sensibles a aquestes explicacions la

decisió la vam prendre conjuntament amb els companys del CDA. No la va prendre solament el president del Grup Lliberal, en aquest cas.

Quant als convenis i al que vostè ha fet referència a la doble imposició, estic totalment d'acord amb vostè, Sr. Jaume Bartumeu. Els convenis de doble imposició són bilaterals. I Andorra, -estic d'acord amb vostè-, estarà en condicions de signar-lo en la mesura que la nostra legislació de règim fiscal ho pugui fer, i d'acord amb el país membre, en aquest cas.

Però, en això convindrà vostè amb mi, que no té res a veure amb les negociacions amb la Unió Europea, és totalment independent.

Quant a allò del català, Sr. Bartumeu, estigui convençut i segur que nosaltres i el Govern en fem una defensa aferrissada, i en aquest cas, el Conveni que existeix fixa més hores de català que l'anterior. I vostè ho sap això.

Quant a la resta li diré, Sr. Bartumeu, que em dono compte i hem vist que vostès tenen un model d'acostament amb Europa diferent al nostre, cosa que respectem. Però, com vostè es dona compte, no ho compartim. I per què no ho compartim? Perquè tal com hem explicat, després d'haver-ho meditat moltíssim, tal com hem dit, el que més convé en aquest moment, als interessos d'Andorra i de la Comunitat, és el que nosaltres estem fent.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

El Govern vol tornar a intervenir?

Sí, Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Penso que val la pena que breument tornem ha encetar un altre torn de debat per temes concrets.

Al Sr. Patrick García és clar que no li he contestat en detall el seu escrit o la seva al·legació, que té un caire realment esprint, pamfletari, en algun cas, però és que en diu una que m'ha fet molta gràcia: vostès havien preparat un discurs d'orientació política en el qual volien ensenyar als electors quin model...

A veure, el discurs d'orientació política el fa el cap de Govern, i vostè, com és legítim, pot dir que no li agrada gens, però no els electors. Aquí no hi ha els electors, hi ha els Srs. consellers. Però diu que havien preparat un discurs, i es veu que l'he frustrat per no haver-lo fet.

I aquí enllaço amb el que ha dit el Sr. Bartumeu quan es va decidir a presidents de no fer el debat d'orientació política ara, va ser el Grup Lliberal i el Partit Demòcrata o el grup de l'antic Partit Demòcrata que ho va acceptar. És a dir, que es va acceptar aquesta decisió per 20 consellers sobre 7. I en fi, és una decisió que no coarta ni limita en res la capacitat d'arribar al debat. És una qüestió només de temps, del moment adequat.

Per tant, no era Renovació Democràtica o el Sr. Patrick García que havia de fer un discurs d'orientació política, i les seves afirmacions de què no hem fet res durant deu anys per l'interès general, les deixo a l'apreciació de la ciutadania andorrana que ens escolta o que ens pot haver escoltat sobre la seva connexió amb la realitat tangible.

Com han dit el Sr. Càndid Naudi i el Sr. Jordi Mas, no caldrà afegir-hi gran cosa. Em sembla que encetem un període que podem treballar perfectament amb la comissió que s'ha proposat amb totes les forces que es vulgui. I sí que en alguns punts de detall podríem anar més enllà amb les explicacions que potser són de caire més tècnic.

Ara bé, amb el Sr. Bartumeu, quan ha replicat tant al president del Grup Parlamentari Lliberal com a mi mateix, ha dit que nosaltres el que volem és... bé ha vingut a dir que nosaltres amb la quota d'extracomunitaris pretenem que cada dia n'hi hagi més. Estem al 15%, la quota és aquesta, no passa d'aquí. I s'ha de seguir bastant de prop la demanda de l'economia andorrana. Això és veritat. Jo també voldria, a nosaltres també ens agradaria -li dic sincerament- que Andorra fos un país només d'importació i d'immigració de personal el màxim capacitat possible. Estem en el període de transició cap això, perquè l'economia andorrana necessita primer adaptar-se a tot això, per a molts sectors, no solament els sectors que vostè ha citat, sinó per a tots els altres.

Ara bé, el tema que a vostè li preocupa i també a mi, que es pugui treballar en els països de la Unió Europea amb professions lliberals, sap que està pendent de continuar parlant-ne, i que no va entrar en els trilaterals de moment, perquè era molt complicat per la qüestió de la reciprocitat. També reconec que nosaltres som un país molt obert, i som un país excessivament obert en molts temes. Europa està tot tan reglamentat, que les seves reglamentacions es compleixen al peu de la lletra, i jo sé perfectament que un andorrà o una andorrana que vulgui treballar com a advocat o com a metge o com a qualsevol cosa fora d'aquí, -excepte ara amb els tractes que hem tingut amb Espanya i França, en alguns casos, per la sanitat pública, per exemple-, però com a caire lliberal és molt més difícil de fer-ho,

i bé, li és pràcticament impossible de fer-ho en molts casos. Però en canvi, li és molt més fàcil, algunes vegades, de fer-ho a un comunitari dins d'Andorra per moltes altres... perquè també ho necessita el país, d'alguna manera.

Aquesta negociació és molt més complicada que la que parlava de només assalariats que no siguin professions lliberals. Això és cert. Perquè tots sabem que una cosa són professions lliberals d'un caire molt genèric, i una altra són professions lliberals que a Andorra tenen una incidència molt gran per als nostres veïns del sud, de Catalunya, sobretot.

Però la voluntat que tenim no és de cap manera d'emplenar el país de desvalguts, d'extracomunitaris, al contrari.

És veritat que sobre... quan ha parlat d'impostos vostè diu que li sembla que hi ha uns andorrans més iguals que els altres. Bé, frase molt habitual en casos en què es vulgui dir que no es fa justícia distributiva amb els impostos. És veritat. No hi és aquesta justícia a Andorra ni tampoc hi és a quasi cap país del món, del tot. Tots els països van cap aquesta millor adequació a la màxima justícia tributària, i això és el que diu la Constitució andorrana, i hi estem anant amb el pas que nosaltres creiem que s'havia de marcar. És això.

Però el Tribunal Constitucional ja va dir que la relació entre la capacitat econòmica i els impostos indirectes era efectiva, era suficient, i també en la progressió impositiva de cara a Europa, l'impost més comunitari és l'IVA. No són els impostos directes. I a Europa, l'harmonització que més els interessa és l'IVA, i aconseguiran anar-la fent. Cosa que serà molt més difícil, i és molt més difícil la imposició directa que tenen amb diferències enormes entre tots els països.

Sobre l'euro, vostè ho ha dit, era el moment l'any 92, amb els acords de Maastricht. Era el moment de parlar de l'euro. Em sembla que ha fet un lapsus quan ha dit Liechtenstein, segurament volia dir Mònaco, San Marino i el Vaticà, ho he vist de seguida, és lògic. Però, a veure, en aquell moment, al 92, ni vostès que estaven al Govern tenien les eines que té aquest Parlament i aquest Govern ara, és cert. Era una altra situació, estàvem amb la reformeta encara. Però en aquell moment no es va poder fer altra cosa, m'imagino que no es va poder fer, com també quan Espanya va declarar Andorra a la llista de paradisos fiscals que era l'any 91, si no vaig errat, no era el mateix, per tant no vull fer comparacions. En aquell moment no es va poder fer, però en aquell moment ja tenien amb San Marino, Vaticà i Mònaco, -com vostè sap més bé que jo, perquè era ministre de Finances-, una relació privilegiada amb Europa amb

els països del seu entorn pel fet que ja emetien francs monegascos, lires italianes i lires del Vaticà. Per això els hi va ser molt fàcil, d'alguna manera, imposar i exigir que se'ls hi respectés aquesta possibilitat de continuar en una línia que ja havien encetat.

Però nosaltres l'hem obtingut, i hi havia el que he de dir, que s'ha fet una bona feina i em sembla que hi podem estar d'acord amb això, és que haver obtingut el poder fer euros a Andorra, que no és gens folklòric, Sr. Patrick García, sinó ja ho veurà. Poder fer euros a Andorra quan molts dels països que entren a Europa, dels 10 que entren, no en poden fer, i quan n'hi ha un que no en vol fer que és el Regne Unit, que això és el seu problema, bé no deixa de ser un èxit. És un país tercer que podrà empunyar euros. La transcendència que tindrà això no és econòmica, no ens interessa, ens interessa la transcendència, com vaig dir ahir d'integració amb una imatge de país que està integrat a Europa a través de l'euro i que es fa conèixer a través de la moneda, d'aquesta cosa que tenim tots a les butxaques sempre, poc o molt. Em sembla que és força important que això arribi, i haurà arribat en el moment que es podia. És cert que l'any 92 cap govern hagués pogut fer-ho, segurament, perquè no tenien les eines ni la possibilitat de fer-ho en aquell moment.

Més enllà d'això de dir, és clar Andorra és el més petit dels països dels 10. El més petit vull dir en volum de dipòsits als bancs andorrans. És el més petit de tots els petits, i molt més que alguns territoris de països grans que també estan afectats per la directiva de fiscalitat de l'estalvi.

Per tant, nosaltres voler ser els que d'entrada entrem amb totes les condicions que posa Europa, ens semblava i ens ha semblat, i creiem que teníem raó que valia més esperar que, realment, els que tenen més a dir ho diguessin. Perquè és clar, si nosaltres haguéssim dit d'entrada, hi estem d'acord a tot, mentrestant països com les Illes del Canal que tenen 6 o 7 vegades més dipòsits d'estrangers, de no residents que el nostre país, haguessin pogut dir que nosaltres érem molt bona gent, però que no calia córrer tant. Jo penso que no calia córrer tant.

És veritat que, si es fes el que vostè pretén, que és imposició també directa a tots els dipòsits que hi ha a Andorra; sí que es podria saber certament quin és el volum de dipòsits que no són de residents a Andorra. Això també es pot saber per altres vies. Per vies discretes, com ha de ser, i no cal que sigui una cosa que hagi de sortir a les pàgines dels diaris cada dia, em sembla a mi. I això no és voler jugar diferentment del que han fet fins ara tots els països d'Europa.

Em sembla que els terminis que s'han acordat, és clar que Europa no es va retirar ni un pèl dels tants per cents i dels anys que va imposar, però sí que l'intercanvi d'informació automàtica ha desaparegut. I això per a nosaltres era essencial, i estic segur que sobre això hi estem d'acord.

És tot el que volia afegir, Sr. síndic.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Passem a les intervencions dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt?

Sí, Sr. Patrick García teniu la paraula.

El Sr. Patrick García:

Seré molt breu i no intervinde més.

Gràcies Sr. Forné. Evidentment, potser deu ser el meu optimisme natural que ha fet que al moment de picar a l'ordenador m'equivoqués, i en lloc de dir intervenció en el debat d'orientació, ja m'imaginava a les properes eleccions guanyadors amb tot un sector de l'oposició i no tenir la majoria lliberal aquí al davant, i potser ja era... m'adelantava en el temps, i potser aquest lapsus m'ha fet fer aquest error. Reconec que m'he equivocat, i cosa que no sol fer gaire gent en aquesta Sala, perquè l'error és humà i els que treballem ens equivoquem.

Després, de veritat, llegeixi-se'l bé, li deixo. Si vol li deixo els meus apunts. Ja els hi deixo, li deixaré els de l'any passat, els de fa dos anys, perquè quan vostè faci el seu discurs de veritat quan li toqui, vostè tranquil, ja li tornarem a dir el que li haguem de dir. No diré res més.

El Sr. síndic general:

També pel Grup Mixt, Sr. Jordi Mas teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Dues coses, primer una precisió per al·lusions a la Junta de Presidents i que n'ha parlat el president del Grup Parlamentari Lliberal sobre la posició en la demanda del debat d'orientació política o el trasllat de la demanda.

El representant del CDA, en la Junta de Presidents, no és que estigués plenament d'acord en què no s'havia de fer el mes de juny, sinó que va estar... no es va oposar totalment a què es pogués traslladar realment per dos motius essencials. Primerament perquè el CDA tenia al davant el plantejament d'un

congrés prou important, quina incògnita de futur no sabíem ben bé quina seria, i per tant nosaltres també estàvem en una situació difícil.

Jo entenc que cadascú defensa el mateix, i el Sr. cap de Govern si va demanar el trasllat va ser realment perquè li interessava poder-lo fer més endavant. Per tant, la nostra posició va ser la mateixa. L'anàlisi i el posicionament després d'aquestes negociacions que finalment han acordat avui... bé, que han signat el Govern amb Europa.

I finalment, per acabar, a veure, no ens enganyem, a la Junta de Presidents el vot és ponderat encara que la nostra posició hagués estat negativa, el vot ponderat del Grup Lliberal hagués pogut fer traslladar el debat tal com ha sigut el cas. I per tant, la demanda ha quedat totalment operativa en aquest moment.

En contesta al Sr. cap de Govern, també, molt breument, sobre la proposta de treball conjunt. Bé, al 2001, en el discurs d'orientació política també va dir, va tornar a repetir paraules de consens.

No he sentit, de totes maneres que ell volia anar molt més enllà, que volien tenir un projecte molt més ambiciós que el que presenten. Sempre parlen de seny i moderació. Això són paraules que també comparteixo.

Però he repetit varies vegades que penso que hem de ser més ambiciosos i més en aquest moment. I per tant, és veritat que s'ha d'anar més endavant i s'ha d'anar cap allà. Serà veritat, reben aquesta voluntat del Govern lliberal de poder treballar i anar endavant en aquest aspecte, És el que demano de veure ja fa des de fa tres anys, i en tot cas, des del nostre grup ho esperem pel bé d'Andorra.

He sentit avui aquí propostes bastant ambicioses, i penso que poden recollir-se i que poden anar més enllà del que avui tenim plantejat, i penso que són necessàries per Andorra.

És tot.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata?

Pel Grup Lliberal?

Cap intervenció?

El Govern cap més intervenció?

Dons, bé, si no hi ha més intervencions dono el debat per acabat.

Lavors la sessió se suspèn fins a les quatre de la tarda vist l'horari que tenim, perquè els grups parlamentaris puguin presentar propostes de resolució.

Només recordar-vos que el termini màxim per a la presentació de les resolucions és les tres i mitja de la tarda.

D'acord?

Doncs, se suspèn la sessió. Moltes gràcies.

(Són les 12.50h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 16.15h)

El Sr. síndic general:

Es reprèn la sessió.

S'han presentat dos Propostes de resolució, les dos admeses per la Sindicatura, Propostes que les estan distribuïnt en aquests moments.

Recordaré breument el procediment. Primer es procedirà a la defensa de les Propostes de resolució segons l'ordre de presentació. Una vegada feta l'exposició per part del grup parlamentari se suspèn la sessió per tal que cada grup pugui analitzar la seva posició respecte a les dos Propostes de resolució presentades. I al reprendre la sessió, el grup que ha presentat les Propostes de resolució indicarà el text que sotmet a votació, i després es procedirà a la votació.

Passem, doncs, tot seguit a la presentació de la primera Proposta de resolució registrada amb el número 644-A i presentada pel Sr. Jaume Bartumeu, president del Grup Socialdemòcrata.

Per exposar la Proposta, Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Bé, tal com hem explicat i exposat aquest matí, considerem que el Govern no tramet al Consell General cap informació relativa al sentit de l'orientació dels vots expressats per Andorra en les reunions del Comitè de Ministres del Consell d'Europa.

Considerem que per a què els consellers generals puguem exercir en condicions adequades la missió d'impuls i control a l'acció de Govern esdevé indispensable que es faci una puntual i completa tramesa d'informació en aquest àmbit.

En aquest sentit proposem que s'adopti una resolució que digui i la lleigeixi:

S'encomana al Govern que, puntualment i de forma completa, trameti al Consell General, una vegada al mes, la relació exhaustiva dels temes tractats en les reunions del Comitè de ministres del Consell

d'Europa i de les reunions dels Representants Permanents, amb concreta expressió del vot emès per Andorra en cada qüestió sotmeses a votació.

Aquesta és la Proposta.

El Sr. síndic general:

Bé, moltes gràcies.

Passarem doncs, a l'exposició de la segona Proposta de resolució que ha estat registrada amb el número 645-A, i també presentada pel president del Grup Socialdemòcrata.

Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula per exposar la Proposta de resolució.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

També en relació al que hem debatut aquest matí, és evident i ens n'alegrem tots que:

Durant els darrers anys, el nostre país ha millorat el sistema de prevenció i ha incorporat, per llei, abans fins i tot que molts països europeus, -com el Sr. cap de Govern ens acostuma a recordar- una normativa europea en relació al blanqueig de capital. És evident també que tenim la Unitat de Prevenció del Blanqueig, però falta determinades actuacions, tal com ja he dit aquest matí, el Govern no m'ha contestat.

En referir-se a aquest darrer organisme, al qual fèiem referència en la intervenció d'aquest matí, el Fons Monetari Internacional, nosaltres hem entès que havíem de parlar de l'Avaluació de la supervisió i regulació del sector financer, un informe que he llegit en la seva pàgina 47, si no em falla la memòria-aquest matí, que es va fer l'agost de 2002.

Si bé aquest informe inclou, en l'apartat "Resposta de les autoritats a l'avaluació", un seguit de recomanacions que van ser rebudes, diu l'informe, "amb interès". Més interès, ben segur, del que hem rebut d'aquest punt o sobre aquest punt, les nostres paraules d'aquest matí.

Per tant, la nostra Proposta de resolució diu:

El Govern trametrà al Consell General, per tot el 15 de setembre del 2004, el pla d'acció del que s'ha dotat, o el calendari d'actuacions establert, així com la relació de les accions ja endegades des que va ser tramès l'informe del Fons Monetari Internacional, a l'agost del 2002, per tal d'avaluar la implementació del marc institucional per imposar els requisits de prevenció de blanqueig de diner.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

D'acord, doncs, moltes gràcies.

Bé, tal com he indicat a l'inici, acabada la presentació de les dos Propostes de resolució, se suspèn la sessió per una durada d'entre un quart d'hora i mitja hora aproximadament, abans de sotmetre les Propostes a votació.

Se suspèn la sessió.

(Són les 16.30h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 16.45h)

El Sr. síndic general:

Es reprèn la sessió.

Demanaria en primer lloc que els grups parlamentaris que ho desitgin, vulguin indicar la seva posició respecte a les Propostes de resolució presentades pel Grup Socialdemòcrata.

Per part del Grup Mixt?

Sí, Sr. Jordi Mas teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Bé, a les dos o començant per la primera?

El Sr. síndic general:

Per les dos, comenceu per la 644-A i després... les dos a la vegada, una després de l'altra.

El Sr. Jordi Mas:

La posició del Grup Mixt ha estat d'acceptació a les mateixes Propostes, perquè entenem que bé, l'intercanvi d'informació i, sobretot, a la que fa referència a la 644-A, penso que és una pràctica habitual a tots els països. Les relacions exteriors haurien d'estar íntimament lligades amb l'intercanvi d'informació amb tots els grups i el Parlament perfectament, per conèixer quin és el desenvolupament d'uns i d'altres. Per tant, estem totalment d'acord amb les dos proposicions.

El Sr. síndic general:

D'acord.

Per part del Grup Lliberal alguna intervenció?

Sí, Sr. Cándid Naudi teniu la paraula.

El Sr. Cándid Naudi:

Sí, jo el que faria en aquest cas és cedir la paraula al company del Grup Socialdemòcrata, que suposo que té quelcom a dir, perquè em sembla que han transaccionat les dues resolucions.

El Sr. síndic general:

D'acord.

Vist que abans de sotmetre les Propostes a votació, el grup que les ha presentat ha d'indicar si sotmet a votació el text inicial o el text modificat, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu per donar la seva opinió.

Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

Efectivament, com diu el president del Grup Lliberal hem arribat a un acord transaccional amb les dues. Com que s'ha distribuït el text, el que podria fer lentament és llegir tal com quedarien tant les exposicions de motius com la resolució en si mateixa.

Començo per ordre, 644-A: Proposta de resolució

"Atès que", es borra "com s'ha exposat aquest matí", "el Govern no trameta" això desapareix, i la frase, doncs, diu: "Atès que, el Consell General" es borra el mot "cap", i diu "necessita rebre", i aquí segueix tota la segona línia que tots tenim, i per tant diu: "Atès que, el Consell General necessita rebre informació relativa al sentit o l'orientació dels vots expressats per Andorra en les reunions del Comitè de ministres del Consell d'Europa.

Atès que per a què els consellers generals puguin exercir en condicions adequades la seva missió d'impuls i control a l'acció de Govern", es borra les dues paraules "esdevé indispensable" que es substitueixen per "es necessari", i segueix "que es faci una", es borra "puntual i completa", i es substitueix per "periòdica", i per tant es diu: "es necessari que es faci una periòdica tramesa d'informació en aquest àmbit.". Així és com queda el redactat inicial.

La Resolució:

"S'encomana al Govern que,", desapareix "puntualment i de forma completa", i la frase diu: "S'encomana al Govern que, trameti al Consell General, una vegada al mes, la relació", desapareix el mot "exhaustiva", i per tant diu: "una vegada al mes la relació dels temes tractats en les reunions del Comitè de ministres del Consell d'Europa i de les reunions dels Representants Permanents, amb", desapareix el mot "concreta" i diu: "amb expressió

del vot emès per Andorra", en el lloc del mot "cada" s'hi posa el mot "les", "en les qüestions sotmeses a votació."

És a dir, la Resolució la torno a llegir, potser: "S'encomana al Govern que, trameti al Consell General, una vegada al mes, la relació dels temes tractats en les reunions del Comitè de ministres del Consell d'Europa i de les reunions dels Representants Permanents, amb expressió del vot emès per Andorra en les qüestions sotmeses a votació."

El Sr. síndic general:

D'acord.

Doncs, moltes gràcies.

Bé, aquesta és la Resolució que se sotmet a votació. Abans de procedir a l'altra, procedim en primer lloc a la votació. Vista la intervenció dels grups parlamentaris... sí, Sr. Jordi Mas del Grup Mixt teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Bé, Gràcies Sr. síndic.

Com que veig que hi ha una transacció que és pràcticament una correcció de text, però el fons de la Resolució o de la Proposta de resolució és el mateix, i vist que el Grup Parlamentari Socialdemòcrata que l'ha presentat està totalment d'acord amb aquestes correccions, aquesta esmena, el Grup Mixt estem d'acord amb la mateixa.

El Sr. síndic general:

D'acord.

Doncs, bé, a la vista de les intervencions proposo que si no hi ha cap objecció, l'aprovació per assentiment de la Proposta?

Doncs, queda aprovada.

Passem, doncs, a la següent Proposta de resolució, a la 645-A.

Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

Aquí a la part d'exposició, hem d'anar a les dues últimes línies, és a dir, al darrer paràgraf. Ho farem al revés, llegiré com queda el darrer paràgraf, aquest que comença: "Si bé aquest informe inclou, en l'apartat "Resposta de les autoritats a l'avaluació", un seguit de recomanacions que van ser rebudes "amb

interès," aquí s'hi posa un punt, i desapareix la ratlla i mitja que segueix més avall.

El Sr. síndic general:

D'acord.

És a dir que tot queda igual excepte la ratlla aquesta de l'últim paràgraf.

La Resolució...

El Sr. Jaume Bartumeu:

A la Resolució només hi ha un canvi de data. Allí on diu "15 de setembre", s'hi ha de posar "15 d'octubre", i la Resolució queda igual. Només canvia setembre per octubre.

El Sr. síndic general:

D'acord.

Bé, moltes gràcies.

Doncs, aquesta és la Proposta que se sotmet a votació. També vistes les intervencions proposo, si no hi ha cap objecció l'aprovació per assentiment d'aquesta Proposta?

Doncs, queda aprovada.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 16.50h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877